

Otakar Bleha

Endokrinolog vzpomíná

TRITON

TRITON
Praha / Kroměříž

Otakar Bleha

Endokrinolog vzpomíná

Publikace vyšla za laskavého přispění společnosti

BERLIN-CHEMIE
MENARINI

Otakar Bleha

Endokrinolog vzpomíná

Stanislav Juhaňák – TRITON

Otakar Bleha
Endokrinolog vzpomíná

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována a ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Fotografie jsou z rodinného archivu.

Copyright © Anna Čecháková – heirs 2015

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2015

Cover © Renata Brtnická, 2015

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-884-9

Obsah

Předmluva

Nezapomenutelné vzpomínky

na Otakara a Bohunku Blehovy (*Jaroslav Blahoš*) 11

1. kapitola

Dětství	15
Přelouč	16
Nejranější vzpomínky	19
Pardubice	24
Troja	26
Cesta do školy	32
Říčky	36
Kamarádi	38
Příhody a události z let 1922–1928	39

2. kapitola

Gymnaziální léta	45
Nižší gymnázium	46
Vápenný Podol	51
Krutá zima 1928–1929	55
Odchody ledu	56
Světová krize	58
Výlet do Krušných hor	60
Pes Lord	61
Vyšší gymnázium	63

3. kapitola

Lékařská fakulta	79
Ročník 1935–1936, I. a II. semestr	80
Hnátnice	82
Ročník 1936–1937, III. a IV. semestr	84
Ročník 1937–1938, V. a VI. semestr	86
Neúplný IX. semestr	97

4. kapitola	
První lékařské zkušenosti	101
Vráž	102
Slovensko	110
Chotěboř	115
5. kapitola	
Po válce	123
Nové začátky	124
Vojna	129
Zpátky na klinice	133
Rodina	136
Planá	141
Auto a chalupa	144
6. kapitola	
Největší dobrodružství	149
Před odjezdem na oceán	150
Odjezd na loď	152
Cesta do Kielu	162
Kiel	166
Plavba, říjen–listopad 1954	168
Na lodi, prosinec 1954	185
Cesta pokračuje, leden 1955	197
Zpátky do Evropy, únor 1955	210
Na skok doma	220
7. kapitola	
Druhá plavba	221
Opět na lodi	222
Nové zážitky, duben 1955	223
Život na lodi, květen 1955	233
Neznámá exotika, červen 1955	240
Loučení s mořem, červenec 1955	244
8. kapitola	
Doma i za hranicemi	251
Po návratu z lodi	252

Berlín253
Polsko256
Kodaň258
Moskva263
Sofie266
1962–1963267
Londýn270
Zpátky na klinice280
9. kapitola	
S Bohunkou v Asii283
Irák284
Nejdelší výlet – Bagdád297
Pouť Asií a Evropou308
Návrat domů328
10. kapitola	
Neutuchající vášeň pro cestování331
Moskva332
Normalizace336
Přes celou Evropu337
Práce345
11. kapitola	
Rodina349
Vnuci350
Odjezd na Slovensko355
Střední Asie358
Berlín361
Pozvání do Švýcarska364
Konec osmdesátých let366
Skotsko372
Devadesátá léta377
Slovo závěrem	
Má vzpomínka na docenta Blehu (Zdeňka Límanová)379

Předmluva

Nezapomenutelné vzpomínky na Otakara a Bohunku Blehovy

Jaroslav Blahoš

Pana docenta Otakara Blehu jsem poznal ještě jako medik. Chodil jsem na jeho přednášky o štítné žláze ve zdraví a nemoci na 3. Charvátovu kliniku 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Četl jsem se zájmem i jeho práce publikované v tuzemských lékařských časopisech. Tyto zkušenosti patří k prvním zážitkům, které podnítily můj zájem o endokrinologii.

Jednou jsem požádal pana profesora Charváta o souhlas nahrát jeho přednášku na téma *Kam spěje endokrinologie* na magnetofon. Poté jsem ho několikrát navštívil a vždy mě mile přijal.

V té době jsem byl zaměstnán ve Výzkumném ústavu endokrinologickém docenta Šilinka. Brzy jsem působil ve vlastní ordinaci, kam přicházeli nemocní většinou s poruchami štítné žlázy. O svých prvních zkušenostech jsem vyprávěl panu profesorovi, který mi poradil, abych se seznámil s nejvýznamnějším tyreologem té doby, panem docentem Blehou. „Když se vám endokrinologie tak zamlouvá, mohl byste se kromě získaných zkušeností pokusit napsat s panem docentem knihu,“ navrhl při té příležitosti. Nápad, který mi profesor vnukl, jsem panu docentovi předložil až po čase, když jsem jej lépe poznal.

Práce na publikaci nebyla jednoduchá. Pan docent byl klidás a nepřipouštěl si nějaké stresující časové požadavky Zdravotnického nakladatelství. Své texty už jsem měl napsané, ovšem pan docent byl stále pozadu. Až mi jednou telefonovali z nakladatelství Avicenum s upozorněním, že pokud nedodáme texty včas, protáhne se vydání až do plánu na další rok. Vzpomínám si naprosto přesně, jak jsem okamžitě navštívil pana docenta v jeho pracovní komůrce v podkrovní budovy 3. interní kliniky. Vyslechl můj výhrušný vzkaz s naprostým klidem. Sledoval přitom zcela nezaujatě západ slunce a pravil: „Kolego, vidíte tu krásu zapadajícího slunce? Přesně tak to vypadalo, když jsme připlouvali lodí do Kantonu!“ Docent Bleha tam sloužil jako lodní lékař a ihned se pustil do vyprávění. Byl jsem jeho vzpomínkami doslova ohromen. Zapomněl jsem na výhrůžky nakladatelství a se zaujetím poslouchal pana docenta a jeho zážitky. Vzpomínal, jak ho kapitán sekýroval a jak musel provádět těžké práce, lézt po žebřících a nosit těžká břemena, což pro netrénovaného lékaře nebylo lehké. Prostě doktor–nedoktor, tam byl člen posádky a normální mariňák. Když viděl, jak mě jeho vyprávění zaujalo, vysvětlil mi, kde bydlí, a pozval mne do jejich vily nad Braníkem na kávu s tím, že při mé návštěvě vše podrobně probereme.

Podařilo se mi poněkud uklidnit i sympatické pracovnice v nakladatelství, a tak jsme začátkem roku 1979 rukopis dodali. Knihu jsme nazvali Endokrinologie. Pan docent napsal kapitoly Hypothalamo-hypofyzární systém, Štítná žláza, Růst a vývoj – endokrinní aspekty, Imunologie, Thymus a hormony, Epifýza, Endokrinní léčení rakoviny, Endokrinní žlázy a genetika, Obezita – metabolické a endokrinní aspekty. Ostatní kapitoly jsem napsal já.

Knihu recenzovali akademik Josef Charvát a prof. MUDr. Ota Gregor, DrSc. Vedoucí redaktorkou svazku byla sympatická paní Jarmila Krivaničová. Kniha o 472 stránkách vyšla ještě v roce 1979 (a stála 47 Kčs).

Sepisováním a vydáním knihy se utužila nejen naše spolupráce, ale i přátelství, a to jak s panem docentem, tak i s jeho

milou ženou, paní doc. Bohunkou Blehovou. Paní docentka Blehová byla známá odbornice na problematiku dědičných metabolických poruch v Praze. Těšil jsem se na návštěvy v jejich zahradě, na koláče s kávou a hlavně na mimořádně milé prostředí.

A tak pomalu dozrávala myšlenka doplnit nové poznatky i nové zkušenosti a napsat druhé vydání. První vydání bylo vyprodáno a potěšily nás i pochvalné komentáře. Druhé rozšířené vydání pak vyšlo v roce 1988 opět v Avicenu/ Zdravotnickém nakladatelství. Toto 2. vydání recenzoval prof. MUDr. Vratislav Schreiber, DrSc.

V roce 1988 jsem na pozvání japonského přítele prof. Yašimasa Šišiby přicestoval na jeho kliniku na tříměsíční letní stáž. Klinikou jsem již znal ze svých dvou předchozích studijních pobytů v Japonsku. Tam i zpět jsem vždy letěl letadlem přes Moskvu, z Moskvy do Chabarovsku na Dálném východě, vlakem do Nachodky a lodí do Jokohamy (předměstí Tokia). Cesta byla takto nejlevnější. Přístav v Jokohamě jsem tedy už dobře znal, přesto bylo pokaždé obtížné se orientovat v davu příjíždějících a odjíždějících. Přece jenom jde o jeden z největších přístavů Japonska. Když jsem čekal koncem července roku 1988 v dlouhé frontě spousty lidí na nalodění, náhle mě někdo plácl po rameni a zvolal: „Člověče, co tu děláte?“ Po prvním úleku jsem zjistil, že to je Bohunka Blehová. „Snad taky nečekáte na loď do Prahy?“ Toto kuriózní setkání prezentovala asi tak, jako bychom se náhodou setkali v Počernicích a čekala nás chvilková cesta do centra hlavního města. Setkání to bylo radostné a cesta nám utekla rychleji.

Nikdy na rodinu Blehových nezapomenu. V mých vzpomínkových archiváliích patří k přátelům z nejbližších.

1. kapitola

Dětství

Přelouč

Narodil jsem se v Přelouči za panování císaře a krále Františka Josefa I., tedy v době, kdy vědy a umění vzkvétaly. To byla jakási oficiální formule, ale je třeba připustit, že v tomto období byl definitivně zažehnán hrozící zánik našeho národa a že jsme se zařadili mezi rozvinuté evropské státy. Jmenovaného panovníka jsem si ovšem moc neužil, zemřel dva měsíce po mém narození. Prožil jsem pak, stále ještě v Přelouči, celé dvouleté panování posledního císaře a krále Karla I. Krátce po mých druhých narozeninách rakouská říše, na rozdíl od tvrzení rakouské hymny, pominula a vznikla I. československá republika.

Přelouč je malé venkovské město v úrodném Polabí, které mělo (a možná ještě má) pověst legendárního Kocourkova. Maminka mi vyprávěla, že když se skupinou děvčat jezdily do odborné školy v Pardubicích, dobírali si je spolucestující mládenci: „Á, Přelouč, tady tahali radní toho vola na věž.“ Ale děvčata byla připravena a se slovy „Chcete ho vidět?“ jim podávala zrcátko.

Přelouč byla založena jako město ve 13. století, ale jako ves se připomíná již o století dříve. Kostel svatého Jakuba Většího, původně románský, je nyní, po přestavbě ze 14. století, převážně gotický. Stojí mimo náměstí u jeho severozápadního rohu. Jižní strana náměstí je lemována starými jednopatrovými domy se souvislým podloubím, severní a východní stranu zaujímají velké budovy školy a záložny z druhé poloviny 19. století. Střed města je vyvýšen nad labské údolí, při pohledu z vlaku tvoří budovy školy a záložny spolu s kostelem a parkem pěknou siluetu. Přinejmenším mně se vždy líbila a nikdy si ten pohled nenechám ujít. Z náměstí vycházejí dvě hlavní ulice, jedna, vedoucí na západ, směřovala kdysi k bráně pražské, druhá na východ, k bráně pardubické. Po branách už dávno není ani stopy, ale mohu osobně dosvědčit, že přinejmenším za posledních 80 let se náměstí a hlavní ulice nezměnily. Celkové uspořádání je stejné už po staletí.

Při nedávné návštěvě jsem zjistil, že na východ od náměstí zmizela kasárna, ve kterých byla ubytována jedna setnina pardubického jezdeckého pluku. Byla to nejmenší kasárna, která jsem kdy viděl.

Tím jsou vyčerpány pamětihodnosti města, až snad na památník bratranců Veverkových, vynálezců ruchadla, na místním hřbitově.

Ulice směřující z náměstí směrem k Praze se za mého mládí jmenovala Poděbradova třída. V ní se nachází můj rodný dům. Je dosti dlouhý, přízemní, za mého dětství tam byly tři obchody. První patřil mému dědečkovi a předtím pradědečkovi, pak tam bylo kamnářství pana Líbeneka a galanterní obchůdek slečen Brandejských. Na konci domu byla vrata, jimiž se vcházelo a vjíždělo do velkého dvora, který byl na protější straně uzavřen stájem a stodolou.

Dům měl veliké půdní prostory, využívané zřejmě jako sklady. Stáje a stodola nenasvědčují, že se jednalo o dosti velké hospodářství. Ještě můj praděd Josef Vyleřal tu měl obchod, původně se smíšeným zbožím, ale s převahou železářství. Železným zbožím zásoboval i obchodníky a kováře v okolních vesnicích. Za pradědečka prospíval jak obchod, tak hospodářství, které patřilo rozsahem svých polností k největším v Přelouči. Ovšem jeho jediný syn, můj dědeček, neměl zřejmě chuť ani do obchodu, ani do zemědělství. Maminka to vysvětlovala tím, že všechno až do své smrti v roce 1918 řídil jeho otec a v té době bylo dědovi už 60 let. Mohla se na tom podílet i těžká plicní tuberkulóza jeho ženy, na kterou za několik let po válce zemřela. Za mé paměti děda ještě prodával železné zboží a pěstoval holuby. Vídal jsem ho sít na poli směsku, kterou je krmil, to byla jeho jediná zemědělská činnost.

Vyleřalovi byli spíše obchodníci. Babička, za svobodna Novotná, pocházela z velkého statku v Pohřebačce, která je nyní jistě pohlcena Hradcem Králové. Když jsem statek před léty viděl, byla před ním konečná stanice městského trolejbusu. Můj nejstarší předek, kterého jsem v Přelouči identifikoval, se jmenoval Václav Dítě a narodil se ještě

před Napoleonem v roce 1804. Jeho bratr Jan Dítě se narodil v roce 1818 a zemřel v roce 1892. Byl to zasloužilý měšťan, z jehož iniciativy vznikly velké budovy na náměstí, městský park a další. V parku je jeho busta od slavného sochaře té doby B. Schnircha. Ke vzniku busty se váže zajímavá historie. Když byla umístěna v parku, přišli si ji prohlédnout místní kritici a dohadovali se: „Je to pan správce?“ „Nebo to není on? Něco mu chybí!“ Až na to jeden přišel: „Chybí mu cvikr!“ A tak ho sochař musel přidělat. Václav Dítě měl dceru Augustinu, která byla dvakrát provdaná, poprvé za obchodníka Šoltu, jenž měl syna Václava, notáře v Hlinsku, a podruhé za obchodníka Josefa Vyleřala, mého pradědečka.

Můj otec, JUDr. Otakar Bleha, pocházel z Lhoty pod Přeloučí, kde byl jeho otec řídícím učitelem na dvoutrídce. Měl šest sourozenců. Vystudoval v Hradci Králové a v Praze. Před válkou praktikoval u okresního soudu v Přelouči a byl advokátním koncipientem ve Slaném. Vojenskou službu odsloužil jako jednoroční dobrovolník u pevnostního dělostřelectva v Pule, což byl největší rakousko-uherský vojenský přístav. Do Puly byl povolán jako důstojnický čekatel na začátku války, prodělal ji pak na všech frontách kromě západní. Ve druhém roce války, roku 1915, uzavřel o dovolené sňatek s mojí maminkou. Soudě podle fotografií musím uznat, že jim to slušelo. Maminka mi vyprávěla, že chtěli mít co nejméně nápadnou svatbu, proto si domluvili velmi časný ranní termín. Přišli do prázdného kostela, ale během obřadu za sebou slyšeli vzrůstající šum. Když se obrátili, zjistili, že je kostel plný. O rok později, 1. října 1916, jsem se narodil. Byla prý neděle a právě vyzváněli na velkou mši. Byl jsem pak zřejmě středem pozornosti nejen své maminky, ale i její matky a sestry Gusty, přeloučského i lhoteckého dědy a zejména po prvních dva roky pradědečka Josefa Vyleřala, který sledoval rozvoj mých schopností a říkával: „To je pozoruhodné dítě.“ Všichni mi předpovídali pamětní desku na rodném domě, ale asi to zakřikli.

Nejranější vzpomínky

První dva roky svého života jsem prožil s maminkou u jejích rodičů v Přelouči, po skončení války jsme se přestěhovali do Pardubic. Z doby, kdy jsme bydleli v Přelouči, nemám pochopitelně žádné konkrétní vzpomínky. Do Přelouče jsme však později jezdili velmi často a trávili tam hodně času po první desetiletí mého života. Moje vzpomínky na Přelouč tvoří homogenní celek, ve kterém mohu jen velmi omezeně určovat dobu, z níž pocházejí. Domácí život se odehrával převážně v obývací kuchyni. Byla to dosti velká místnost, spojená dveřmi s dědovým obchodem a dalšími dveřmi s černou kuchyní. Černá kuchyně byla skutečně černá. Byla v ní naprostá tma, takže nevím, jak vypadala, protože jsme jí jen procházeli. Její přítomnost ukazuje na starobylost domu. Býval to prostor s ohništěm a komínem, díky němuž byla světnice zbavena kouře a jiných zplodin vaření na otevřeném ohni. Z toho důvodu se této místnosti říkávalo světlíce. Matně si vzpomínám, jak mi vyprávěli, že se černá kuchyň používala, když bylo třeba vařit velké množství vody nebo potravy pro domácnost, čeleď a zvířata. Černou kuchyní se prošlo do ústřední chodby, která začínala u dveří do krámu pana Líbeneka a končila dveřmi na dvůr. Po obou stranách chodby byly dveře do sklepů, vlevo do dědova, vpravo do sklepa slečen Brandejských. Na jejím konci, před východem na dvůr, respektive na dlážděné vyvýšené zápraží, byly vpravo dveře do bytu slečen Brandejských. Kuchyní a pokojem se prošlo do jejich krámků.

Nepamatuju se, zda byly na protější straně chodby dveře do Gustina nebo dědova pokoje. Dokonce si ani nevzpomínám, kde jsme spali. Asi v některém z pokojů příčného traktu, do kterého se muselo projít venkem po zápraží. Byl to zřejmě dodatečně přistavěný trakt navazující v pravém úhlu na hlavní křídlo budovy. Pod dveřmi na dvůr byl vysoký práh, na kterém jsem sedával a hrál jsem si tam. Pamatuji se, že jsem jednou dostal na hraní skleničku nebo hrníček s mincemi.

Byly to rakousko-uherské halěře a dvouhalěře, kterým se říkalo krejčary. Nepřekvapovalo mne, že jsou na nich různá čísla, ale na druhé straně byly různé symboly – na jednom korunovaný pták a na druhém helma s šikmo postaveným křížkem na vrcholu. Byl to rakouský dvojhlavý orel a uherská královská koruna. To je zřejmě jedna z mých nejstarších vzpomínek a dosud vše v duchu vidím zcela živě. Jinak se mé nejstarší vzpomínky týkají slečen Brandejských. Maminka mi vyprávěla, že jsem doma nechtěl jíst. Bylo to proto, že mně slečny nakrmily. Nakonec vyléčila maminka mé „nechutenství“ tak, že mi jídlo tajně donášela ke slečnám, protože v oněch válečných a poválečných letech nebylo vůbec snadné obstarat jídlo i pro takového „špunta“, jako jsem byl já. Pro mléko pro mne chodila mamincina sestra Gusta někam daleko do vesnice. Slečny Brandejské si dosud vybavuji jako stařenky, které se tyčily vysoko nade mne, stále chodily v šatech podle módy před 1. světovou válkou, se sukněmi až na zem a krejzlíky kolem krku. Slečna Klára byla stvořena z dobroty a laskavosti, její laskavý obličej si stále ještě dobře vybavuji. Slečna Máry na mě byla také hodná, ale připadala mi přísnější. Klára vykonávala zřejmě většinu domácích prací, Máry prodávala v krámku a myslím, že také šila. Žila s nimi ještě jejich mladší příbuzná, ale na tu se pamatuji málo. Byla zaměstnaná a doma bývala jen později k večeru. Živě se pamatuji, jak mne šokovalo, když jsem přijel jako dospívající student do Přelouče a viděl, jaké to jsou malé stařenky, mimochodem oblečené stále v šatech podle předválečné módy.

Kromě dědovy obytné místnosti a bytečku slečen Brandejských byl mým životním prostorem dvůr. V koutě u vchodu do dvora byla stará nepoužívaná studna. Ačkoliv byla pečlivě přikrytá, byl jsem před ní tak důrazně varován, že jsem ji obcházel velkým obloukem. Na dvoře obvykle stály vozy, které byly předmětem mých výzkumných podniků, s tím souvisí moje první zkušenost, kterou si pamatuji, ovšem pouze z vyprávění maminky a slečen. V batolecím věku jsem byl podle tehdejšího zvyku odíván do holčičích šatů. Dokumentují to fotografie, které jsem ovšem pečlivě ukryl do trezoru. Dív-

čí oblečení vedlo zřejmě slečny k myšlence, že bych mohl jít v bílých nebo růžových šatičkách v průvodu o svátku Božího těla jako družička. Bohužel stál právě na dvoře „žebříňák“, vůz určený na svážení obilí, po kterém se krásně lezlo. Při cestě dolů na zem jsem spadl, odřel se v obličeji a do odřenin i jinam jsem vetřel černou kolomaz. Co bylo dál, nevím, rozhodně jsem byl družičkou značně poškozenou. Rodiče a prarodiče vůbec podceňovali mou schopnost lézt. Z ulice na dvůr a do obytné části domu bylo možné vejít dveřmi ve vrátech, jejichž dolní hrana byla umístěna dost vysoko. Rodina žila v bludném domnění, že vrátka jsou pro takového špunta, jakým jsem byl, nepřekročitelná. V tom se mýlili. Jednou v podvečer nechal někdo vrátka otevřená, mně se podařilo je překročit a připojit se k lidem pospíchajícím směrem k náměstí a dále směrem k nádraží. Cílem byl požár domu. Způsobil jsem tím mamince a rodině značnou starost. Kdo a za jak dlouho mě našel, nevím, ale celou atmosféru si dosud pamatuji. Ve stodole po obou stranách mlatu byl pažením oddělený prostor pro slámu. Nahoře pod střechou byl prostor, ke kterému byl přístup po žebříku. Přišel jsem na to, že vylézt po žebříku nahoru a skočit do slámy by mohlo být příjemné dobrodružství. Když se to dověděla rodina, velmi se zlobila. Ve slámě mohly být zapíchnuté vidle nebo jiný nebezpečný předmět. Přesto jsem ještě skočil, což se mi nevyplatilo. To, nač jsem dopadl, nebylo tvrdé a ostré, ale naopak měkké a mazlavé. Ke všemu to odporně zapáchalo. Kočička si tam vybudovala soukromou „toaletu“. To mě ze skákání do slámy vyléčilo lépe než všechny zákazy. O něco později jsem zažil příhodu, která mi i po více než 75 letech vyvolává mrazení v zádech, a to zejména když z vlaku vidím železniční závory, u kterých se odehrála. Mezi Labem a městem vede jedna z nejméně frekventovaných tratí, z Prahy do České Třebové. Naše letní procházky často vedly k Labi, a to přes závory. Jednou jsem byl u závor sám, pravděpodobně jsem se loudal. Závory byly zrovna stažené a jel nekonečně dlouhý nákladní vlak směrem k Pardubicím. Čekání mě nudilo a zdržovalo, a tak jakmile přejel poslední vagón, podlehl jsem netrpělivě závoři

a rychle přeběhl koleje. Pak už jsem jenom pocítil závan horkého vzduchu od lokomotivy rychlíku, který za mými zády přešel stokilometrovou rychlostí. Jako první mě napadlo, že to už nejsem já, že mě letící rychlík roztrhal na malé kousky a že prožívám už jiný život. Možná mě tato zkušenost naučila být opatrný při přechodu nebo přejezdu kolejí.

Přes nevalnou kocourkovskou pověst Přelouče na město rád vzpomínám. Na živé trhy, které se – pokud se dobře pamatuji – konaly ve čtvrtek, kdy na náměstí stály řady stánků, Poděbradova třída byla plná lidí a vozidel, většinou tažených koňmi. Vzpomínám si na řidiče, který opakovaně startoval svůj motocykl tak, že vedle něj běžel, a když naskočil motor, skočil do sedla. Často jsme chodívali do parku za záložnou, kde byla a dosud je zmíněná busta mého praprastrýce. Na místním hřbitově je hned u vchodu památník bratřanců Veverkových. Dodnes nevím, čím se liší ruchadlo od prostého háku, ale ani od pluhu, používaného za mých mladých let. Nedaleko vstupu na hřbitov je také náhrobek zmíněného praprastrýce Jana Dítěte, kterému dominuje krásný anděl. Stejně jako bustu ho zhotovil B. Schnirch. Podle rodinného podání mu při tvorbě anděla stála modelem jedna z mých pratet. Říkal jsem si, že se od té doby hodně změnila.

Nedaleko místa, kde stávala kasárna, zahýbá silnice do Pardubic doprava a ulice přímo pokračuje k nádraží. Chodili jsme tam často, ale přesto se pamatuji na dramatickou příhodu. Jednou jsme odjížděli, zřejmě již do Prahy, a maminka nás stále nabádala, ať si pospíšíme, abychom nezmeškali vlak. Maminka ctíla zásadu, že je lepší být na určeném místě o půl hodiny dříve, než o pět minut později (což jsem po ní zdědil). Toho dne jsme vyrazili včas. Ale běda. Když jsme přicházeli k nádraží, slyšeli jsme a viděli, že se blíží vlak směrem na Prahu. Zoufale jsme utíkali, až na nás výpravčí zavolal: „Mařenko, klidně si nastupte, já ho podržím.“ Byl to mamincin spolužák. Přesto nám nebylo jasné, proč vlak přijel tak brzo. Někdo ze spolucestujících nám to vysvětlil. Doběhli jsme vlak, který jede asi o hodinu dříve než ten, na který jsme měli namířeno.

K dědovi lhoteckému a jeho rodině jsme chodili často, ale jen na návštěvu, proto nemám mnoho vzpomínek. Ve Lhotě pod Přeloučí, jak zní úřední název vsi, bývala jedno- nebo dvojtřídka, podle toho, jak byl silný ročník. Děda pracoval jako pan řídící, pečoval o nemocnou babičku a kromě našeho otce, který byl nejstarší, měl ještě pět dalších dětí – celkem tři syny a tři dcery. Nejmladší, Bláža, byla jen o čtyři roky starší než já. Měl ještě syna z prvního manželství, ale jeho první žena při druhém porodu nebo krátce po něm zemřela a syn Jaroslav zůstal v Třebechovicích pod Orebem u prarodičů, po kterých zdědil statek. Na lhoteckou babičku se pamatují málo, byla v pokročilém stadiu plicní tuberkulózy a brzy po válce zemřela. Nedočkala se návratu svého druhého syna Bedřicha, který odešel na vojnu v roce 1912 a vrátil se jako legionář po roce 1920. Vyprávěl nám, že když za jáсотu Václavského náměstí pochodovali po návratu domů z Vladivostoku, tekly mu z očí slzy, protože se právě dověděl, že se ho maminka nedočkala. Její třetí syn Josef zahynul na pochodu smrti na konci války. Dcery se jmenovaly Jiřina, Adéla a Blažena.

Nakonec bych rád vzpomněl, co bylo na Přelouči snad nejlepší. Nejspíš to byly vycházky k Labi. Chodívali jsme cestou podél nabílené stěny, na níž obrovitý nápis hlásal: DOPORUČUJEME CHVOJKOVA NAPAJEDLA. Z vlaku je – nebo spíše byl – nápis tak nápadný, že si ho museli všimnout statisíce cestujících. Ne všem však byla tato informace užitečná. Přešli jsme zmíněné závory a vnořili se do polí. Procházeli jsme po pěšinách, převážně pšenicí a žitem, jejichž klasy se skláněly vysoko nad mou hlavou. Labe už bylo regulováno od ma-minčiných školních let, ale v létě byly u břehu ostrůvky, kterým jsme říkali jesepy. Voda byla čistá a příležitostí k cach-tání a hraní si ve vodě bylo víc než dost. Když byl s námi otec, šli jsme s ním proti proudu, kde byla hlubší voda, ve které si mohl zaplavat. Pomohl jsem mu hledat ploché oblázky, kterými házel „žabky“. Já jsem se o to také pokoušel, ale spíše jsem jen počítal, kolikrát se oblázek odrazil od hladiny. U Labe bylo krásně, navíc jsme tam bývali sami.

Pardubice

Brzy po válce dostal otec zaměstnání v nedalekých Pardubicích. Přestěhovali jsme se tam poprvé jako samostatná rodina. Tam také mohu časově umístit svoje nejranější vzpomínky. Bylo mi v té době přesně tři a půl roku. Někdo (pravděpodobně to byla služka) mě postavil na nízkou lavičku k oknu, abych tam stál a díval se, až poletí čáp s bratříčkem nebo vrána se sestřičkou. Přestože jsem se díval pozorně, nějak jsem to propásl a najednou jsem měl bratříčka Josefa, Pepšu.

Jinak jsou moje vzpomínky na Pardubice chatrné. Často jsme jezdili do Přelouče a po návratu jsme šli v Pardubicích nekonečně dlouho podél plotu ze železných tyček. Asi to odráželo i moji únavu z cestování. Maminka nesla aprovizaci, jak se za války a po válce říkalo potravinám, kterých byl ještě nedostatek. S otcovým bratrem, strýcem Josefem, jsem se chodil dívat na lokomotivy a vlaky. Z té doby zřejmě pramení moje záliba v dopravních prostředcích, zejména kolejových. Nejlepší výhled na nádraží byl z lávky, klenoucí se přes koleje, na níž jsme stávali, z hlediska strýce Josefa nekonečně dlouho, zvláště když foukal studený vítr. Když mi byly asi čtyři roky, dojížděl otec denně do Prahy, kde dostal zaměstnání. Učil obchodní a směnečné právo na Obchodní akademii v Resslově ulici a byl koncipientem a později společníkem advokáta Dr. Steina. My s maminkou jsme zůstávali v Pardubicích. Příčinou byl poválečný nedostatek bytů.

Možné řešení se naskytlo, když se v domě maminčiny tety Kolečkové uvolnil byt. Bylo to na Žižkově v ulici Štítného na rohu s Milíčovou. Otec, než jsme se připravili k přestěhování, tam přespával na slavníku s pistolí pod polštářem. V té době totiž řádila na Žižkově „černá ruka“, což byly party mladíků, které do neobsazených bytů násilně stěhovaly dělnické rodiny. V tomto bytě jsme pak prožili následující dva roky. Nebylo to pěkné bydlení. Po více než šedesáti letech

jsem se na ta místa vyrazil podívat. Měl jsem v paměti obraz ulice svažující se od žižkovského kostela. Jak jsem zjistil, byla to právě Milíčova ulice. Na křižovatce s ulicí Štítného jsme bydleli. Ke stanici tramvaje a do centra města bylo blízko, ale to jsou jediné příznivé vlastnosti, které je možné o tom bydlení říci. Pozoruhodné je, že za více než šedesát let se tam zřejmě nic nezměnilo. Stejně činžovní domy, šedivé od prachu a sazí, v Milíčově ulici zavřený obchod, kdysi mlékařství. Stejný šedivý rohový dům, na rohu vylepené vyhlášky nějaké organizace ve skříňce, pod níž jsme v posledním roce tamního pobytu s malým bráškou stávali, stejně špinaví a zaprášení od sazí jako ty domy. Podle otce ho pohled na nás ze všeho nejvíc poháněl k tomu, aby sehnal lepší bydlení.

Pamatuji se na tmavý vchod do domu a na patu schodiště, kterou velmi nedostatečně osvětloval plamének hořícího plynu, vycházející z úzké trubky umístěné nad schodištěm. Stále vidívám ten obraz před očima, protože něco takového jsem už nikdy jinde neviděl. Na náš byt se nepamatuji, spíše trochu na byt našich sousedů. Pan Sova byl konduktérem na tramvaji, tedy zaměstnancem Elektrických podniků. Měli syna, který byl už žákem obecné školy a měl čítanku, již jsem obdivoval. Na ulici se pravidelně odehrávalo pozoruhodné divadlo. Jel malý vozík, tažený koněm. Před ním kráčel muž, který před každým domem zazvonil velkým zvoncem a vyvoláváním vábil hospodyně, aby vynášely popel a jiné odpadky. Hospodyně se vyhrnuly ven s bedničkami i většími krabicemi a podávali je na vůz druhému muži, který je vysypal. Dále pamatuji, že jsme se večer tlačili se spoustou lidu u Masarykova nádraží. Mně bylo ovšem tajeno, o co jde. Až později jsem se dověděl, že to byl boj o Lidový dům mezi sociálními demokraty a komunisty. Na jaře roku 1922 začal otec mluvit o domě se zahradou a v létě nám oznámil, že se na ten dům půjdeme podívat.

Troja

A tak jsme se šli v létě roku 1922 podívat na náš příští domov. Byla to naše první cesta do Troje. Pro mne pak bylo toto místo domovem následující čtvrtstoletí. Přístup z města nebyl snadný. Jeli jsme nejprve tramvají číslo 3 k výstavišti, pak jsme přestoupili na číslo 8. Dalo se také jít pěšky k holešovické elektrárně, které se tenkrát říkalo centrála. Měla tehdy čtyři komíny v jedné řadě a ve škole nás pan učitel upozorňoval, že při pohledu na Prahu z výšky je to dobrý orientační bod. Pak jsme pokračovali pěšky přes staré Holešovice přímo k Vltavě k přívozu. Byl přibližně v místě, kde je teď most pro tramvaj. Přívoz byl obecní, a proto laciný (jízda stála jen 10 haléřů) a spolehlivý. Lodní park zahrnoval několik důkladných pramic a veliký prám, který uvezl několik koňských povozů nebo automobil. Pokud byl dostatečný proud, byla pramice připevněna na kladku, která běžela po ponořeném ocelovém lanu. Pramici bylo potřeba jen upevnit tak, aby byla bokem šikmo proti proudu. V létě, když byl jez „postavený“, byl proud příliš slabý a musela nastoupit vesla. Jez na počátku Císařského ostrova je konstruovaný tak, že se při nízké vodě zastrkují do konstrukce jezu dřevěné tyče, takzvaná „šprdlata“, a tím se voda zvedne. Na druhé straně vedla cesta podél zelinářské zahrady. Až u silnice se doleva oddělila zkratka vydlážděná poměrně hrubými velkými kameny, tahle pěšina tvořila přechod přes zasypanou říčku. Dále vedla silnice mezi Pomologickým ústavem a jeho zahradami, nyní je zde botanická zahrada. Dnes projíždějí těmito místy každých pár minut tramvaje a autobusy, a to až k starému domu s jakoby gotickými okny s lomeným obloukem. Dům dnes vypadá nově opravený. Bývalo to sídlo ředitele Pomologického ústavu a dodnes slouží zřejmě podobnému účelu. Tak jsme se dostali na křižovatku Trojské ulice, která vede z kopce od Kobylis a odtud doleva do Troje k zoologické zahradě a trojskému zámku. Souběžně s ní vede ulice Nad Kazankou. Tehdy byla jen na začátku a na konci vrou-

bená vilami, uprostřed byla rozdělená sadem. Od domu ředitele vede doprava od Trojské ulice dlážděná cesta poměrně strmě nahoru na Dlážděnku. Je také dlážděná velikými nepravidelnými kameny. Jde o zbytek Královské cesty z Obory do Brandýsa ze začátku 17. století. Osadě na vrcholu kopce se říkávalo Dlážděnka, i když dlažba cesty do Kobylis byla rozmetána. My jsme ovšem odbočili Trojskou ulicí směrem do Kobylis. Celá cesta, kterou jsme tehdy museli šlapat, se dá dnes pohodlně zvládnout tramvají, ale o něčem takovém se nám po celou dobu našeho pobytu v Troji ani nesnilo. Pamatuji se, jak jsem jednou, po mnoha letech, stál před domem, rozhlížel se po té naší vesnici a uvažoval, jak by to bylo pro maminku skvělé, kdyby tu jela tramvaj. Došel jsem ovšem k závěru, že kdyby v Praze vedla tramvaj všude, určitě nepovede kolem nás.

Údolí vedoucí do Kobylis odřezává z náhorní roviny kopec, na jehož vrcholu je zmíněná Dlážděnka, na druhé straně kopce směrem k Vltavě je již tehdy stará vilka s věžičkou. Musí odtud být pěkný pohled na Vltavu a část Prahy, hlavně Holešovice. Bydlel tam tehdy pan magistrátní rada Štědrý se dvěma dospělými dcerami. Od křižovatky s ulicí Nad Kazankou jsme asi za deset minut přišli k našemu budoucímu domu. Po 77 letech se při pohledu ze silnice podstatně nezměnil. Byl to prý původně přízemní domek, stejně jako ostatní domy v ulici, teprve později byl přestavěn na jednopatrovou vilku. Uprostřed v prvním poschodí je balkon a obě symetrická křídla vystupují kupředu. Přízemí bylo obydleno nájemníky. Žila tu velmi stará paní Černá se svou příbuznou, paní Poláčkovou, dále rodina Hlaváčkových s dospívajícím synem a manželé Proškovi. Tehdy platil zákon o ochraně nájemníků, a tak teprve postupně, když se nájemníci sami rozhodli o přestěhování a rodiče dům stavebně upravili, byl pro nás skutečně pohodlný. Přední zahrada je asi dva metry nad úrovní silnice. Byly tu květinové záhony a šest ovocných stromů – hrušně, letní jabloň a jeden špendlík. Špendlíky byly slívy žluté barvy, tvaru a velikosti švestek. Ovoce z těchto stromů nám nikdy moc nechutnalo,

ale možná byla chyba u nás, dětí. Asi jsme se jich brzy přejedly a ovoce v sousedních zahradách se nám zdálo, jak to tak bývá, chutnější. Za domem byl malý dvorek a zadní zahrádka s několika slívami. Zadní zahrádka byla už na úrovni prvního poschodí, protože dům a dvorek byly zapuštěné do svahu zadní zahrady. Ta však z valné části patřila panu Pechlátovi, obchodníkovi z Holešovic. Zahrada se táhla až na vrchol kopce k ulici Na Dlážděnce a rostlo tam daleko hezčí a chutnější ovoce než v našich zahrádkách. Když jsme si při první návštěvě prohlédli dům a zahrádky, otec se starostlivě obrátil na maminku, která po celou dobu mlčela, se slovy: „Mařenko, tobě se to nelíbí?“ Maminka se probudila ze zadumání a vydechla: „Moc se mi to líbí.“ A tak jsme se za několik dnů stěhovali. Dům stojí v rozšířené části údolí, pár kroků nad dnešní stanicí tramvaje Nad Trojou. Dále jsou pak domy už jen po pravé straně, přibližně proti nám začíná vozová cesta do Bohnic, na jejímž začátku je několik stavení, dvě zemědělské usedlosti, jeden statek se zvoničkou, který vyženil Ing. Voženílek, a zahradnictví pana Kefurta. Zvonička vyzváněla umíráček vždy, když tu někdo zemřel. Nevýhodou domů po pravé straně, včetně našeho, je, že je na svahu odvráceném od slunce. Dům měl a s největší pravděpodobnosti má čtyři místnosti dole a čtyři místnosti v prvním poschodí. Při úpravách domu v předválečné době zřídili rodiče další dvě podkrovní místnosti. Zpočátku jsme obývali celkem čtyři místnosti, tři pokoje a kuchyň. Velkým nedostatkem bylo, že dům neměl vodovod ani vlastní studnu. Pro vodu se chodilo k veřejné studni proti hospodě U křížku o tři domy výše a nosila se v putně na zádech. Brzy jsme však chodili o dům blíž, ke Špringerovým. Maminka měla pomocnici, ale té sama někdy pomáhala s vodou. Měli jsme koupelnu, která byla zásobovaná z rezervoáru na půdě, kam se voda musela nanosit. Voda v koupelně se ohřívala v kamnech na uhlí. Horkou vodu jsme proto měli jen v sobotu. Záchod se musel splachovat vědrem a ve všední den jsme se sprchovali studenou vodou. Teprve když jsem byl asi v polovině obecné školy, vedli kolem nás vodovod pro školu a otec

s pomocí pana rady Štědrého docílil, že nás připojili. Přibližně ve stejné době nám Elektrické podniky namontovaly elektroměr na noční proud, který byl mnohem lacinější než proud na svícení. Měli jsme pak jedny nebo dvoje elektrická kamna na noční proud a zásobník na teplou vodu.

Troja, původně Zadní Ovenec, bylo původně jméno zámku postaveného stavitelem J. B. Matheyem v letech 1679–1685. V následujícím století přešlo jméno zámku i na nevelkou osadu. Nová Troja, kde stojí náš bývalý dům, je neoficiální název, užívaný námi, Novotrojáky, pro část osady podél Trojské ulice stoupající údolím potoka do Kobylis. Jak už jsem zmínil, vede tu nyní tramvajová trať. Je to nejstrmější úsek trati v Praze. Trať pochopitelně nebyla postavena pro Novou Troju, nýbrž jako jediné možné spojení do Kobylis, když byla zrušena tramvaj v úseku Trojský most – Vychovatelna. Tento úsek se stal součástí radiály a nebylo možné ho rozšířit. Domy jsou dole jen po levé straně, mezi jinými hostinec pana Stracha a statek Pokorných, dále jsou domy jen po pravé straně a mají zahrady končící na Dlážděnce. Náš bývalý dům stojí v rozšířené části údolí, kde potůček vyhlodal koryto vedoucí z bohnické náhorní plošiny a končící v našem potoku. Malé postranní údolí také odkrojilo z náhorní roviny vrch, ale tentokrát na druhé straně. Kopec pochopitelně před námi končí a na jeho konci je obnažená skála z měkké břidlice. Krásně se na ni lezlo, vylamovali jsme z ní hranoly měkké břidlice. Je tak jemná, že to jde bez nástrojů.

Chtěl bych se ještě vrátit k hospodě Břežanka. Patřila panu Strachovi, který byl zároveň kapelníkem dechovky. Ta v neděli vyhrávala a přitahovala procházející se svátečně naladěné rekreanty k pivu a tanci. Ale Strachova Břežanka nebyla jediná zdejší výletní restaurace. V třetím domě nad námi byla restaurace U křížku, o několik domů výše pak ještě hospoda Na studánce. Později jim přibyla konkurence na Dlážděnce. Za pěkného počasí jsme slyšeli vyhrávat dechovku, a to vždy tu nejbližší. To zkrátka patřilo k nedělní náladě. Když přestala hrát, nahradila ji druhá nejbližší a tak podobně. Restaurace U křížku byla v poměrně velkém patrovém

domě, patřila k ní ještě další velká budova se sálem. Bylo to centrum společenského života Nové Troje. Hrávalo tam ochotnické divadlo, odpoledne pro děti a večer pro dospělé. Bývaly tam taneční zábavy, pamatuji se na vystupování loutkového divadla, vedeného potomkem slavného Matěje Kopeckého. Měl kluka přibližně mého stáří, seznámili jsme se a naši ho pozvali v neděli k obědu. Jinak sloužil sál jako tělocvična pro FDTJ (Federovanou dělnickou tělocvičnou jednotu). FDTJ vznikla odtržením od sociálně demokratické DTJ, když se sociálně demokratická strana rozdělila na stranu sociálně demokratickou a stranu komunistickou.

Po přestěhování do Troje, což bylo zřejmě v době velkých prázdnin, jsem šel k zápisu do školy. Tak jsem poprvé uviděl pana ředitele školy, jmenoval se Havlík. Připadal mi vysoký, šedivý a vlídný. Učil mě pak v první třídě a o dalších prázdninách odešel do penze. Můj otec byl povoláním vázán na centrum Prahy, a tak celý zbývající život dojížděl hromadnou dopravou. Nejdříve přívozem a pak tramvají. Dočasně vyučoval obchodní a směneční právo na Obchodní akademii v Resselově ulici, jen přes ulici od gymnázia, které jsem navštěvoval. Pak byl koncipientem a později společníkem advokáta Dr. Steina. Pamatuji se, že Steinovi byli u nás na návštěvě v Troji, diskuze se týkala především topení v amerických kamnech, která jsme měli v obýváku. Brzy se však otec s Dr. Steinem rozešel a zařídil si vlastní advokátní kancelář v Ječné ulici ve starém domě U Pokorných. V přízemí byla restaurace stejného jména. V tom domě měl otec kancelář ještě v roce 1928, kdy jsem byl v primě a chodil do stejného domu na piano k panu Hlucháňovi. Byl to pavlačový dům, obytný prostor s přístupem z pavlače představovala kuchyň a za ní byl pokoj s oknem do Ječné ulice. Otcova kancelář zaujímal dvě takové jednotky, vcelku čtyři místnosti vevnitř propojené. Záchody byly jen dva na konci pavlače pro všechny „partaje“. Kancelář se několikrát stěhovala, ale vždy zůstávala při křižovatce Ječné a Lípové ulice. První stěhování bylo nutné, protože starý dům U Pokorných byl zbourán a na jeho místě byl postaven Pivovarnický dům (není mi zná-

mo, jestli se tak jmenuje dodnes). Otec se přestěhoval do sousedního, moderního domu, kde byla v přízemí tiskárna pana prezidenta Lešingera, jenž byl předsedou nějakého tiskařského sdružení. Nájem byl však příliš vysoký, proto se přestěhoval přes ulici do staršího domu, kde měl kancelář po celou válku a okupaci a ještě několik let po osvobození.

Otec vystudoval gymnázium v Hradci Králové. Byl ubytován v církevním (katolickém) internátu Boromeum, který poskytoval dobrou a asi bezplatnou výchovu synům učitelů, zejména těm, kteří byli náchylní k duchovnímu stavu, přestože do něj nebyli nijak nuceni. Jeho otec si přál, aby studoval medicínu, ale otec byl zaujat myšlenkou hájit práva chudých a utlačovaných, a šel proto na právnickou fakultu. Rodina, oplývající dětmi, ho mohla jen stěží podporovat. Můj otec byl nejstarším z dětí, jeho nejmladší sestra Blažena byla jen o čtyři roky starší než já. Jeho život v Praze, kde si musil platit byt a stravu, byl jistě krušný, ale nikdy nám o tom nevyprávěl. Aby dosáhl doktorátu práv, který byl tehdy nutný pro povolání advokáta, musel složit nejen státní zkoušky, ale i daleko těžší rigoróza, za která musel platit pro jeho chudou kapsu značné sumy. Proto sympatizoval se sociálně demokratickou stranou a později se stal jejím členem. Ve dvacátých letech byl pak stoupencem sociálně demokratické levice, ze které se vyvinula komunistická strana. Z pověření strany se jako mezinárodní pozorovatel účastnil v Rumunsku procesu s besarabskými rolníky, podobně i procesů s dělníky ve Vídni. Nejvíce nenávisti pravičáků si vysloužil obhajobou vraha ministra Rašína. Vražda není nikdy omluvitelná, ale právo na obhájce má každý provinilec. Šlo o devatenáctiletého psychopata spíše anarchistických, než komunistických názorů. Byl členem komunistické strany, ale pro své názory ze strany vystoupil. Popularitu ministra Rašína využila pravice k útokům proti komunistům s argumenty, které neodpovídaly skutečnosti. Otec jako Šoupalův obhájce byl po léta na mušce pravičáků. Jejich hněv dokonce dopadl i na mne, ačkoliv jsem v době procesu se Šoupalem byl v první třídě obecné školy. Dva výtečníci pracující na propedeutické

klinice profesora Prusíka, Dr. Pohl (EKG) a Dr. Andres (RTG), kteří mě vůbec neznali, mi znechutili pobyt na klinice tak, že jsem z ní raději odešel. V prvních letech školní docházky jsem chodil cvičit do Federované dělnické tělocvičné jednoty. Zúčastnil jsem se několika veřejných vystoupení. Překvapilo mne, že jsme se převlékali v libeňské škole a cvičili na hřišti policejního klubu. Moje účast v FDTJ postupně upadala, asi také v souvislosti s tím, jak otec ztrácel iluze, když nové vedení, tzv. „karlínští kluci“, vedli stranu do úplného podřízení Moskvě.

Cesta do školy

Mojí nejzávažnější činností v letech 1922–1928 bylo navštěvování obecné školy. První část cesty do školy jsem zpravidla absolvoval s otcem, který šel na přívoz. Já jsem pak pokračoval dál sám, čekala mě delší část cesty do centra Troje. Z Nové Troje se mnou chodil jen jeden spolužák, Josef Plichta, a s tím jsme se ráno sešli jen náhodně. Přibližně v místech, kde je dnes škola Svatopluka Čecha, jsem odbočil ze silnice polními cestičkami směrem k Vltavě. Došel jsem k místní „říčce“, která byla poměrně zachovalá a vypadala romanticky. Byla obklopena stromy a keři a obývána vodním ptactvem. Podél ní jsem přišel pod vysokou terasu, na které byl náš školní dvůr. Budova školy byla i na tehdejší dobu stará, zřejmě z 19. století. O přestávkách jsme vycházeli na dvůr, kde jsme za příznivého počasí i cvičili, protože škola neměla tělocvičnu. O tělocviku jsme proto často chodili také na vycházky. Oblíbená trasa vedla na Velkou skálu na horní planině, k níž dnes dosahuje bohnické sídliště. Ve třídě nás bylo relativně málo, protože jsme byli válečný ročník. Vzpomínám si jen na některé spolužáky. Z děvčat na Alenku Bechyňovou, která byla dobře vychovaná a říkala mi „on“. Její otec byl významný architekt, jeden z otců Nuselského mostu. Myslím, že byl profesorem na technice. Dále si vybavuji

vzornou žačku, blondýnku Vlastu Přádovou, a černoookou brunetku Aničku Nejedlou, do které jsem byl po celou pá-
tou třídu zamilován. Byl jsem tak zamilovaný, že jsem se s ní
ani neodvážil mluvit. Po ukončení školní docházky jsem ji už
nikdy neviděl. Z kluků si kromě jediného kamaráda z Nové
Troje Josefa Plichty pamatuji dobrého žáka Jedličku. My tři
jsme se učili dobře, nejlépe ze třídy. Dále si pamatuji dva
chlapce, oba se jmenovali Obermajerovi, ale nebyli příbuzní,
a Jendu Tůmu, který byl zastřelen na konci války vojáky SS.
Jeho otec, snad zahradník, opatroval vilu Havránka, kte-
rá patřila Svatopluku Čechovi. V té době tam bydlely sleč-
ny Čechovy, myslím, že to byly spisovatelovy sestry. V po-
sledních třídách se Honzík přestěhoval na Dlážděnku, kde
se jeho otec staral o nějakou zahradu. Poslední v prospěchu
a chování byl Franta Stehno, špatně živený a vždy uboze ob-
lečený, stále zlobící kluk. Živě se pamatuji, jak jednou dohnal
jinak klidného pana učitele Růžičku k tomu, že ho přehnul
přes koleno, stáhl mu vzadu jeho příliš velké kalhoty a nase-
kal mu na zadnici. Bylo to jen jednou, co si pamatuji, že pan
učitel Růžička někoho tělesně potrestal.

Potěšením pro všechny žáky školy bylo velké loutkové di-
vadlo s nápisem „Byli jsme a budem“, kde nám učitelé hráli
hry Matěje Kopeckého. Jen na ženské hlasy nikoho neměli,
takže musely nastoupit dobrovolnice. Na rozdíl od součas-
né doby nebyla na škole ani jedna učitelka. Jen na evangelic-
ké náboženství a na dívčí ruční práce docházely externistky.
Kvalita výuky byla velmi dobrá.

V tu dobu k nám domů nastoupila první pomocnice v do-
mácnosti Anička, která do té doby pracovala u tety Šoltové
v Hlinsku, odkud také pocházela. Po smrti strýce Šolty se
teta přestěhovala do malého bytu v Přelouči a svoji dosavad-
ní pomocnici doporučila mamince. Jako pomocnice se Anič-
ka osvědčila, byla zřejmě od tety Šoltové dobře vycvičená.
Převozníkům pro svůj poněkud majestátní zjev připadala
jako milostpaní a maminku, která byla naopak velmi štíhlá,
oslovovali slečno. U nás setrvala Anička jen jeden rok, pro-
tože o mých prvních školních prázdninách si ji odvedl pan

Müller z dobré místní rodiny. Svatba se slavila u Müllerů. Rodina měla domek nad hospodou U křížku. Já jsem byl pozván a dostal jsem důležitou funkci – jak bychom dnes řekli – disc-jockeje. Myslím, že jsem tam poprvé viděl gramofon, ten typ s velikou troubou, kde se desky musely velmi často měnit. Ale já, absolvent první třídy, jsem už text na deskách dovedl přečíst, a tak mě nechali měnit desky a vůbec podle mého uvážení obsluhovat první zdroj reprodukované hudby, se kterým jsem se kdy setkal. Teď se nejen mně, ale jistě i všem mladším generacím, zdá nepochopitelné, že jsme trávili večery bez rádia, telefonu, hudby a pochopitelně bez televize. Ale zbývaly nám tiskoviny, noviny a knihy. Zhruba v této době vyšel česky vědecko-fantastický román Až spáček procitne od H. G. Wellse. Román byl napsán jistě před první světovou válkou. Hlavní hrdina se probudí po padesáti nebo stu letech. Je překvapen pohyblivými obrazy, všude promlouvají „tlachostroje“, tedy tlapače. Něco bylo už v těch dvacátých letech překonáno, například letadla už byla vyvinutější, ale ani dnes nemáme jako městskou dopravu pohyblivé chodníky, které se směrem ke středu města pohybují stále vyšší rychlostí.

Asi ve druhé nebo třetí třídě (čas odhaduji podle svých vzpomínek, vím totiž, že jsem měl v důsledku léčby obtíže s násobilkou a vyjmenovanými slovy) jsem měl dost vážný úraz, který našťastí dopadl dobře. Naše pomocnice v domácnosti ohřála louh na vytření chodeb tak důkladně, že se téměř vařil. Já jsem se v tu chvíli zřejmě nešikovně pletl na chodbě, až jsem kbelík převrhl a opařil jsem si nohu tak důkladně, že mi s punčochou šly dolů i cáry pokožky. Maminka s pomocnicí udělaly jediné, co mohly – vzaly mě na záda a střídavě mě donesly do Kobyliš k doktorovi. Tehdy tam ordinoval jediný lékař, Dr. Heindel, který měl ordinaci a byt ve staré vile na místě, kde později byla první stanice tramvaje směrem do Prahy. Starý pan doktor mě prohlédl, nohu mi něčím namazal, vyslovil velmi opatrnou prognózu a poslal mě domů s ovázanou nohou. Noha se mi zhojila bezvadně a měl jsem dokonce takové štěstí, že mi nezůstaly ani jizvy.

V prvních letech v Troji jsme měli dva psy. Rigo byl nečistokrevný vlčák, tak se tehdy říkalo ovčákům. Bojar byl čistokrevný chundelatý voříšek, uvázaný u boudy na dvorku. Když jsme ho odvážali, okamžitě se pustil do Riga, kterému zřejmě záviděl relativní volnost a volný vstup do bytu. Jakmile byl odvázaný, lomcovalo s ním sedm čertů a museli jsme ho po celou dobu hlídat.

Zatímco cesta do školy byla obvykle stereotypní a zřídka mimořádná, cesty ze školy byly často spojeny s průzkumem okolní krajiny. Jakmile jsem vyšel ze školní budovy, vydal jsem se mezi domky, kde sídlili zaměstnanci velkostatku v bytech už na pohled otřesně chudých. Směrem dál od vody kolem budovy velkostatku nás silnice dovedla na náměstíčko, kde je dnes vstup do zoologické a zámecké zahrady a také konečná stanice městského autobusu, pokud nejeďe ještě dále do Podhoří. Když jsme se přistěhovali do Troje, byl tam ještě obecní úřad v likvidaci, protože se teprve tvořila Velká Praha. Po zoologické zahradě nebylo ještě ani tuchy, zámek i park byly ve špatném stavu, vstup nebyl návštěvníkům povolen. Ojediněle jsme v prostorách nynější zoo zašli do jeskyně, která byla někde v místě velké voliéry, ale ač jsem se tam několikrát rozhlížel, žádné stopy po jeskyni jsem nenašel. Ostatně kromě tmy tam nic pozoruhodného nebylo. Cestou po silnici domů jsme míjeli stráň, kde byly zbytky vinnohradu a několik jeskyněk, zbytků vinařských sklípků. Na hoře stála kaple svatě Kláry. Za našeho pobytu v Troji do její věžičky udeřil blesk a kaple vyhořela. Po konci války byly vinice a zřejmě i kaple místními obyvateli obnoveny. Dále cestou jsme došli ke kovárně, jejíž fotografie jsem viděl v několika knihách o Praze, například v publikaci *Zmizelá Praha*. Trochu mě to překvapilo, protože za mého dětství byla pro nás taková kovárna nebo podkovárna zajímavá, jako je teď benzinová pumpa.

Řičky

Nejvíce nás ovšem přitahovala voda, konkrétně říčky. Zbytek ramene Vltavy se tehdy táhl souběžně s Vltavou od Holešoviček, respektive od Pelc-Tyrolky do míst, kde se zoo blíží k řece, a tam se opět spojilo s hlavním proudem. Plán Prahy z osmdesátých let minulého století ještě ukazuje nepřerušovaný tok vltavského ramene. Když jsem navštěvoval nižší třídy obecné školy, byl ještě patrný průběh bývalého ramene od Holešoviček. Ale dávno to již nebylo rameno Vltavy, jen nesouvislý pás stojaté vody, někde zarostlý rákosím a místy dokonce vyschlý. Tehdy časté jarní „velké vody“ mnohdy vodu doplnily, zejména v říčkách mezi Pomologickým ústavem a naší školou. Začátek a konec ramene byl v té době už zřejmě zavezen, publikace Zmizelá Praha (Poche, Wirth) považuje zrušení ramene za ztrátu přírodní památky. Za mých školních let byl nejzachovalejší úsek u Pomologického ústavu, respektive jeho zahradních pozemků, proto také byl středem pozornosti školáků. Na začátku nám byla voda asi po prsa, dno bylo poněkud bahnité, zato voda v létě krásně teplá. Celkem se mi tam koupání líbilo, naučil jsem se udržet se na hladině pomocí čubičky, stylem, jakým plavou psi, hrábáním horními končetinami. Málem se mi to ale nevyplatilo. V páté třídě nás vzal učitel k jedné z vodních nádrží, které vznikly postavením navigace. Právě jsem byl plný pýchy, že umím plavat (čubičku), vrhl jsem se do vody a začal se vzdalovat od břehu. V krátkých intervalech jsem zkoušel dosáhnout nohou na dno, až to najednou nebylo možné. Musel jsem se potopit, odrazit od dna, nadechnout, znovu se potopit, a to se několikrát opakovalo. Ani jsem nekřikl, ale našťástí stál nedaleko mnohem větší spolužák, jeden z těch, kteří chodili do obecné školy až do 14 let. Ten v těch místech ve vodě bez nesnáží stačil a vytáhl mne na mělčinu. K mé spokojenosti si toho nikdo jiný – zejména pan učitel – nevšiml.

Nejlépe jsme říčky dokázali využít v zimě. Bylo to příjemné místo k bruslení. Hrávali jsme tam primitivní hokej,

někteří z nás měli dokonce hokejky. Jednou jsem v zápalu boje vlítl do rozměrné díry, kterou v ledu vysekali asi rybáři. Pamatuji se, že jsem pod vodou prolétl až k druhé díře a tudy jsem bez nesnází vylezl. Podruhé jsem u břehu zkoušel, zda je led dost pevný a unese nás. Nebyl. Tehdy jsem se namočil asi po pás. Musel jsem pak dojít domů, abych se převlékl a usušil. Musel jsem uznat, že se k tomu maminka postavila statečně a žádné velké lamentace nebyly.

Pořádně jsem se naučil plavat až na Občanské plovárně, kam jsem chodil s otcem. Občanská a vojenská plovárna byly vedle sebe pod Čechovým mostem. Kdo z dětí se chtěl naučit plavat, byl nejdřív přivázaný šňůrou k bidlu, které plavčík postrkoval po zábradlí bazénu. Tohoto ponížení jsme našťástí byli já i moji sourozenci ušetřeni, neboť jsme se přece jen udrželi nad hladinou. Proto nás plavčík měl jen uvázané na provaze a vodil nás nejdříve kolem bazénu, později vzal loďku a plavali jsme v řece. Krátce po mně udělali stejnou plaveckou zkoušku Pepša a již na Vojenské plovárně Anča. Té bylo tehdy asi čtyři nebo pět let a působila rozruch, když se najednou vrhla do bazénu pro plavce nebo do řeky. S koupáním jsme měli jinak potíže, protože zejména rodičům nevyhovovala čistota vody. Říčky byly bahnité, Vltava na našem konci měla už za sebou cestu celým městem, navíc pobrala některé stoky, ústící přímo do řeky. Veřejné bazény ještě nebyly. Maminka s námi jezdila přes celou Prahu do Braníka na koupaliště Na Mlejнку nebo alespoň do Podolí na modrou nebo žlutou plovárnu. Tramvaj dále nejezdila, na Mlejnek se muselo vyšlápnout kus cesty. Jeden čas jsme jezdili vlakem z Libně až do Čelákovic. Byla tam a snad je velká písčiná pláž a pěkné koupání v Labi, které je tam podstatně čistší než Vltava v okolí Prahy.

Kamarádi

Jak už jsem zmínil, vzácně do školy a častěji ze školy jsem chodil s kamarádem Pepíkem Plichtou. V Nové Troji tehdy nikdo jiný v mém věku nebyl. Byl to chlapec větší a mohutnější než já, občas míval astmatické záchvaty. Jeho otec byl zaměstnán u města, pracoval na pouličních výkopech. Po letech jsem se s Pepíkem setkal v ulici Na Poříčí, kde jako mistr řídil nějaké výkopy. Jeho matka se starala o houf dětí, které porodila. Bydleli v jedné místnosti v domku u silnice do Kobylis. Jak se jim bydlelo, objasní fakt, že Pepík chodil večer k příbuzným, protože doma pro něj nebylo místo ke spaní. Ve čtvrté třídě uspořádal učitel Petržel v hodině občanské výchovy volby hospodáře třídy. Jako dva hospodáři jsme byli kupodivu zvoleni Pepík a já, jediní dva Novotrojáci ve třídě.

V prvních třídách jsme nedostatek kamarádů pociťovali oba značně, já i Pepša. V létě k nám pravidelně přibyl Radek Malina. Paní Malinová s Radkem bydleli v Holešovicích, ale na prázdniny jezdili ke své příbuzné, paní Hrdinové, která bydlela s rodinou nedaleko od nás. Mezi námi byl jen domek paní Kynkalové, v němž bydlela se synem, zaměstnaným u pošty. Paní Malinová měla u Hrdinů místnost nebo malý byt, který užívala jen v létě, vchod byl jinak uzavřen. S Radkem jsme si hráli, spolu s Pepšou, i když ten k zábavě moc nepřispíval. Přesto se pamatuji, jak jsme s Pepšou dychtivě čekali, až Radek vyleze ven a pozve nás dál. Asi neměl dovoleno chodit mimo jejich zahradu. Neměli jsme tedy s bratrem šanci zapojit se do nějakého dětského kolektivu, protože tam prostě nebyl.

Příhody a události z let 1922–1928

Nejčastější událostí byla cesta do centra Prahy. Od roku 1923 jezdila tramvaj číslo 3 k holešovické centrále, tramvaj číslo 8 končila na Zátorech. Obě stanice byly velmi blízko sebe, spojovala je však jen velmi úzká ulice, vedla tudy proto jen jedna kolej. A tak vozy osmičky stály na Zátorech, byly to nejstarší vozy, které byly ještě v provozu, vypadaly špinavě a opuštěně. Trojka měla zpravidla vlečňák a středně staré vozy. Jela k výstavišti, do Stromovky pak za ni byla převele- na tramvaj číslo 17. Obě tramvaje pak jely na Strossmayerovo náměstí. Staré budovy po pravé straně ulice byly zbourány a vyrostly tam provizorní budovy, používané zejména při pražských veletrzích. V době 1925–1928 byla postavena veliká budova Veletržního paláce. Na nábřeží minula tramvaj veřejné lázně a obchod U krále železnic, který dosud existuje. Tunel na Letnou ještě neexistoval, zato nad dalším tunelem stál opuštěný a zaprášený vůz lanové dráhy. Zpočátku fungoval na stejném principu jako původní petrínská lanovka tak, že v horní stanici vozu byla naplněna veliká nádrž pod vozem vodou. Vůz byl pak těžší než dolní a vytáhl ho nahoru. V důsledku toho si však lidé na Letné stěžovali, že mají málo vody. Tak tam lanovka stála už dávno opuštěná, až nějací podnikatelé využili její trasu a vybudovali na jejím místě pohyblivý chodník na Letnou. Samozřejmě jsme se s otcem také svezli, ale dlouhého trvání ty dřevěné schody neměly.

Most přes Vltavu byl ještě řetězový, přesněji byl držen ocelovými lany. Byl pěkný na pohled, ale velmi úzký a i pochodující vojáci musili zrušit krok, aby most nerozhoupali. Tramvaje, kterými jsme tudy jezdili zpravidla na Václavské náměstí, tu musely jezdit velmi pomalu. Koleje tehdy ještě vedly podél chodníku, ale když jsem byl v primě, překládaly se do středu náměstí. Ještě dříve, když jsem byl na obecné škole, se vyměňovala stará čísla, která byla umístěna na čelní straně vozu uprostřed, za velká čísla na pravé straně střechy

vozu, která byla daleko čitelnější. Stál jsem s maminkou na rohu Václavského náměstí a ulice Na Příkopěch a viděl jsem, jak tramvaj s novým číslem zahýbá z ulice 28. října.

Od 14. 9. 1924 byla prodloužena trať tramvaje číslo 14 od Vychovatelny v Libni k Dělnickému domu v Kobylisích. Dnes se tato zastávka jmenuje Ke Stírce. To nám dávalo druhou možnost, jak se dostat do centra a zejména z centra domů. Od konečné stanice, kde začíná Trojská ulice, jsme šli pohodlně po rovině a pak z kopce dolů. Přívozem to bylo asi kratší, ale návrat domů přes Kobylisy byl mnohem pohodlnější. Nevýhodou bylo, že tramvaj jela z centra hodně dlouho, nejdříve přes Palmovku, pak přes koleje, respektive závozy nymburské trati do Libně a Kobylis. Toto zdržení u závor zmizelo brzy po dokončení Libeňského mostu, protože tramvaje jezdily přes Těšnov, Hlávkův most a kolem jatek k Libeňskému mostu, dokončenému roku 1928. Původně tu byl most dřevěný, šlo snad tenkrát o zčásti přenesený most přes Štvanici, který předcházel Hlávkovu mostu. Zároveň s Libeňským mostem byl dokončen i most Trojský, později Barikádníků, ale ten měl pro nás první roky po dokončení téměř nulový význam. To se změnilo až v době, kdy byla do Troje zavedena linka městského autobusu a jezdili jsme dále přívozem. Do Troje pravděpodobně začal autobus trasy J jezdit po otevření zoologické zahrady v roce 1931.

V roce 1925 se konaly velké oslavy 75. narozenin prezidenta Masaryka. Mezi četnými dary, které dostal, bylo lvíče nazvané Šárka, které mu věnoval cirkus Kludský. Zatím je měl na dvoře v kleci profesor Janda, který bydlel kousek nad nynějším vchodem do zoo. Lvíče rychle vyrostlo, chodili jsme se na něj dívat cestou ze školy. Podobně jsme občas zašli k vorové propusti. Nyní, když vory dávno vyhynuly, slouží k tréninku a závodům na divoké vodě.

Pravidelně jsme také s rodinou navštěvovali výstavy a veletrhy. Vzpomínám, jak nám na novém výstavišti, kde je teď hotel, ukazovali telegrafický přenos obrázku. Přenos jediného obrázku trval velmi dlouho, rostl před očima v podstatě po řádcích.

V roce 1925 slavila padesáté výročí své existence i pražská tramvaj, takzvaná koňka. Přihlíželi jsme s otcem její jízdě někde u Invalidovny, koňka pak projela svou původní trasu k Národnímu divadlu.

Živě se pamatuji na první školní výlet, myslím, že to bylo ve třetí třídě. Probudil jsem se brzy, asi v 6 hodin, maminka už pro mě měla připravené kakao. Ze školy jsme šli na blízký přívoz na Císařský ostrov a přes něj k mostu do Stromovky. Sem přijel plavebním kanálem parník František Palacký a vyjeli jsme po proudu na Levý Hradec. Tam nad historickým významem původního sídla knížete Bořivoje zvítězil prodej limonád. V té době se v Čechách daly koupit jen dvě lahvové limonády, červená a žlutá. Měly to být limonády malinová a citronová, ale chutí se k tomu příliš neblížily. Ale většina z nás dostala na útratu nějaký peníz, a protože bylo horko, utráceli jsme za limonády. Nejdříve jsem si koupil červenou, pak žlutou, a protože moje finanční a žaludeční kapacita nebyla ještě vyčerpána, musel jsem se spokojit s bezbarvou sodovkou.

Po absolvování druhé třídy jsem jel s otcem poprvé za hranice Čech na Slovensko. Jeli jsme přes noc, protože jsem se probudil v Bratislavě. Zaujaly mne nápisy jako „nefajčiť“ a podobně. Přestupovali jsme v Nových Zámčích do vlaku jedoucího do Prievidzi, otec si stěžoval na stálé bolesti v zádech.

Jedna z jeho sester, Jiřina, si vzala soudce, který byl převelen do Prievidzi jako přednosta okresního soudu. Pozvali nás, abychom u nich bydleli, protože nedaleko jsou lázně Bojnice, doporučované pro léčení kloubních a svalových onemocnění. Na to si otec přes své poměrné mládí velmi naříkal. Na Bojnice si moc nepamatuji, mám jen nejasnou představu o nevelkém bazénu s teplou vodou. Chodil jsem tam s otcem, podél silnice rostly moruše. Ty právě uzrály a padaly. Ještě teď, když moruše u nás na zahradě marnotratně seje plody po trávníku, ani mě nenapadne je ochutnat. Dělalí jsme tam také výlety do okolí. Jednou to byl výlet na horu Klák, zřejmě nejbližší Klák v okolí, protože hory na Sloven-

sku toto jméno mají v oblibě. Šli jsme podle mapy a poněkud bloudili, ale nakonec jsme se dostali na vrchol a našli tam Bošániho útulňu, kde jsme přespali. Byla tam jen pryčna a snad deky. Ráno přišel horal, donesl vodu a uklidil. Vzbudil nás ranní chlad, ale odměnou za námahu byl krásný rozhled. Méně náročný byl výlet do Handlové. Je to hornické městečko, kde se těžilo a možná ještě těží uhlí. Otec tam měl snad nějaké vyřizování, zmizel v kanceláři a já jsem na něho čekal venku. Před vchodem do domu byly veliké ploché desky uhlí s otisky druhohorních rostlin. Zaujalo mě, že se tam nefáralo dolů, nýbrž elektrické lokomotivy zajížděly do tunelu ve svahu v rovině.

Zatímco jsme byli na Slovensku, narodila se mi sestřička Anna. Mamince přijela na pomoc teta Šoltová z Přelouče. Anča se narodila předčasně, neboť to měli špatně spočítané. Díky tomu vznikl takový zmatek, že Anča nebyla zapsána do matriky. Potíže nastaly, když šla do obecné školy, ale to otec panu řediteli vymluvil. Horší bylo, když Anča šla na gymnázium. To už musel zakročit otcův kamarád z ministerstva školství. Teprve když šla do sekundy, věc se vyřídila. O Anče nebyl ani zápis v sešitě, kam porodní bába povinně zapisuje všechny porody, a to prostě proto, že její muž sešit v opilosti spálil. Asi v té době nám zavedli vodovod a přestalo donášení vody, mohli jsme splachovat záchod, brzy potom jsme měli v koupelně teplou vodu z elektrického zásobníku. Od roku 1923 začal vysílat vysílač Praha a lidé si začali obstarávat přijímače. Otec přivezl z Vídně jednoduchý krystalový přijímač a živě se pamatuji, jak v neděli ještě v posteli rozmontoval dvoje sluchátka, takže vznikla čtyři jednoduchá sluchátka a všichni čtyři jsme nábožně poslouchali vzdálený hlas hlasatele. V létě po smrti dědy přeloučského (1925) jsme jeli do Přelouče, kde byla mamincina sestra Gusta sama a měla čtyřlampovku s amplionem. Když zařízení fungovalo, chytli jsme třeba Londýn, jen tak, náhodou. Zcela zásadní je ale poznámka „když zařízení fungovalo“. Rádio bylo totiž poháněno akumulátorem a velkou sadou plochých baterií, které obstarávaly zřejmě vyšší napětí. Rádio často stávkovalo

a příčinou byl vybitý akumulátor nebo vybité baterky. Naši si několik let počkali a koupili už poměrně dokonalé rádio, výrobek přeloučské státní továrny Telegrafia. Bylo ovšem vyráběno v licenci německé firmy Schaub. To přežilo Hitlera a válku a pravděpodobně se dožilo televize.

V roce 1925 jsme zažili podivnou příhodu. Seděli jsme po obědě v kuchyni v prvním patře a najednou se ozvalo hřmotné zabouchání na dveře vedoucí ze schodiště. To bylo až na intenzitu normální, zvonek jsme tam neměli. Ale u dveří nikdo nebyl. Zanechalo to v nás podivný pocit. Bezprostředně na to přišel telegram, že zemřel matčin otec, děda přeloučský. Pokud jsme věděli, nebyl nemocný ani velmi starý. Náš otec říkal, že maminka má nadpřirozenou schopnost zejména předpovědět nadcházející úmrtí člena rodiny. Mívala vždy stejný sen, snad o bílém koni. Bílý kůň vystupoval také ve vyprávění otce z první světové války. Otec byl poručík, někde něco zařizoval a vracel se ke své mateřské jednotce, což byla baterie hmoždířů ráže 30,5 cm. Podle otce to byla před válkou tajná rakouská zbraň, nejdokonalejší z celé rakousko-uherské armády. Byla už v té době plně motorizovaná (výroba Škoda Plzeň, nákladní auta Praga). Otec unaveně seděl v příkopu, když po silnici přijel vozík trénu tažený jedním koněm. Požádal o svezení a podřimoval na kozlíku, když si blíže povšiml koně. Vzpomněl si, že si na začátku války dal hádat od cikánky budoucnost. Varovala ho před bílým koněm. Z další věštby si pamatuji, že přežije válku a zemře teprve za třetí války. To se vlastně splnilo. Otec přežil první i druhou válku a zemřel za studené války. A tak si otec prohlížel podivně zabarveného koně a uvědomil si, že je to bělouš, politý roztokem hypermanganu, aby kůň nebyl nápadný svojí barvou. To se běžně dělalo, aby nebyl kůň zřetelným cílem pro dělostřelectvo. Vyskočil z vozu a pokračoval pěšky nebo jiným vozem a zanedlouho viděl u cesty trosky vozu a mrtvého bělouše.

Pátou třídu jsem absolvoval v červnu 1928. Ty, kteří se hodlali hlásit na střední školu, to je gymnázium nebo reálku, v posledních týdnech pan učitel Růžička zkoušel a doučoval

to, o čem předpokládal, že se bude zkoušet při přijímacích zkouškách. Pro mě by bývalo bylo nejbližší Reálné gymnásium v Libni, ale otec, který absolvoval klasické gymnázium v Hradci Králové, dával přednost klasické výuce a našel ne-daleko své kanceláře v Resslerově ulici Jiráskovo gymnázium. Já jsem proti tomu nic neměl, jediné minus bylo, že se tam kromě němčiny nevyučoval druhý moderní jazyk, zato stará řečtina a samozřejmě latina. A tak jsem se s oběma rodiči vypravil k přijímací zkoušce. Ukázalo se, že když mám z obecné školy samé jedničky, budu dělat jen orientační ústní zkoušku, ostatní dělali také zkoušku písemnou. Nejdříve si mne vzal profesor Raban na matematiku a pak profesor Týra na mluvnici. Oba mne po zkoušce dovedli k rodičům a pochválili, jak jsem dobře připraven. Tak jsem se stal ze školáka středoškolským studentem. Na konci prázdnin, poslední dny před začátkem školního vyučování, bylo slavnostní otevření nového královéhradeckého gymnázia a při té příležitosti se konal sjezd všech žijících žáků. Otec se jej účastnil a mne vzal sebou. Absolvoval jsem s ním prohlídku starého i nového Boromea, otec částečně žil ještě ve starém.

Před časem jsem viděl průvod absolventů gymnázia, skupiny bývalých studentů nesly tabulky s ročníkem, kdy maturovali. Pamatuji se, jak postupně jejich řady řídly, hlavy šedivěly, až za tabulkou klopytali dva nebo tři stařečkové. Kdyby dnes naše gymnázium pořádalo něco podobného, byl bych mezi těmi posledními.

2. kapitola

Gymnaziální léta

Nižší gymnázium

V primě jsem ještě žil z dobré přípravy na obecné škole a měl jsem vyznamenání. Profesor na češtinu byl se mnou velmi spokojen, jmenovitě s mou znalostí slovního a větného rozboru a musel jsem několikrát vstát a hlásit jméno pana učitele Růžičky, který nás tak dobře připravil. Rovněž s mými základními vědomostmi z němčiny byl profesor Kalda spokojen. Učil nás poslední rok, pak dostal profesuru němčiny na univerzitě v Bratislavě. Ještě v roce 1941, když jsem byl na Slovensku, jsem četl oslavný článek k jeho jubileu, nebyl tedy mezi Čechy vyhnanými ze Slovenska za Slovenského štátu. V sekundě jsem už měl jednu nebo dvě trojky a i dále jsem zdárně pokračoval ve zhoršování prospěchu. Nikdy jsem se totiž nenaučil připravovat se na jednotlivé hodiny, byl jsem zvyklý, že mi stačilo, co jsem si zapamatoval z hodiny. A to jsem ani nedával moc pozor. Typické bylo pozorování profesorky Kádnerové na vyšším gymnáziu. Před celou třídou se mě zeptala, jak je možné, když mě vyvolala šestkrát, že jsem dostal 1, 4, 1, 4, 1, 4. Čtyřka byla nedostatečně. Já jsem to věděl, bylo to tím, jestli jsem se na probíranou látku podíval nebo nepodíval. Tak jsem se postupně zhoršoval až do oktávy, kdy už naštěstí gymnázium končilo. V posledních letech jsem si říkal, že se na mém špatném prospěchu podílí způsob výuky. Kdybychom dostali za úkol připravit se na souvislou porci učební látky, vyhovovalo by mi to daleko lépe. Nebyl jsem si někdy jistý, zda se touto teorií nevymlouvám, ale moje výsledky na univerzitě mi daly za pravdu – víc mi vyhovuje vysokoškolský způsob výuky. V primě jsem si sedl na volné místo vedle žáka Otakara Ševčíka, kterého jeho matka překřtila na Ivo. Ostatně jsme se prakticky neoslovovali křestními jmény, protože jsme byli oba Otakarové. Se mnou měl společné, že se neučil a vcelku bez vážného nebezpečí jsme proplouvali oba vlnobitím gymnaziální výuky. V primě měl ještě dost vlasů, ale velmi brzy se mu začaly tvořit velké „kouty“ a kštice ustupovala. Když se tento

jev ukázal být nezastíratelným, říkal, že je to proto, že má dva plešaté tatínky. Jeho skutečným otcem byl JUDr. Ševčík, který byl stíhán pro nějaké machinace, o kterých nic nevím. Pouze to, že se odvolával, že cosi dělal na příkaz ministra zahraničních věcí Dr. Beneše, ale ten to popřel. Soudní řízení s doktorem práv jako obviněným byla tehdy senzace. Manželka se s ním rozvedla a vzala si Dr. Vykypěla, s kterým měla dceru. Se Ševčíkem jsem seděl v druhé lavici u kamen až do septimy, kdy nás třídní profesor Vych rozsadil. Naším společným kamarádem byl František Plichta, který seděl v lavici za námi. Jeho otec byl praporčíkem a k jeho povinností patřilo vypravovat vojenské pohřby z vojenské nemocnice na Karlově náměstí, nynější hlavní části 3. interní kliniky 1. lékařské fakulty Karlovy univerzity v Praze. V této budově jsem strávil posledních několik desetiletí na 3. interní klinice. Občas mě Franta vytáhl na pohřeb vyššího důstojníka, protože pohřební pompa se striktně držela hodnosti zesnulého. Pohřeb vyšel prostředními vraty, seřadil se před nemocnicí, kde byl provoz minimální, překročil Ječnou ulici a pokračoval po náměstí a zahrnul do Žitné ulice. Na křižovatce se Štěpánskou odbočil doprava před svatoštěpánský kostel, kde byla rakev přemístěna do pohřebního auta. Franta a do určité míry i já jsme byli fandové vojenské hudby, při pohřbu vysokých důstojníků hrála vojenská dechovka v Žitné ulici Chopinův smuteční pochod a ten tam zněl velmi majestátně. Pamatuji také, že jsme byli na Střeleckém ostrově, kde posílená vojenská hudba hrála Čajkovského ouverturu 1812, končící slavnostním vyzváněním zvonů a carskou hymnou. Další náš společný kamarád byl Jirka Spálený. O dvě třídy výš měl bratra Josefa, který se na rozdíl od Jirky dobře učil, dokonce maturoval s vyznamenáním. Byli z rodiny aktivního důstojníka.

Cesta do školy byla náročnější a delší než cesta do obecné školy. První část cesty jsme klusali. Občas před domem na otce čekal jeho klient, který si myslel, že jednoduše a lacino pořídí konzultaci. Otec projevil ochotu s ním mluvit, ale žádal, aby klusal s námi, že nemáme čas. Ostatně občas jsme

vyrazili pozdě otcovou vinou a on nás pak na Strossmayerově náměstí posadil do taxíku. Většinou jsme vyráželi z domova v 7 hodin a to stačilo, abychom byli před školou v 7.45. Zmeškání přívozu mělo pro nás nepříznivé důsledky, zvláště když jsme se opozdili a pramice byla poháněná vesly. Převozník, než odrazil, zpravidla křičel: „De eště nědó?“ a my, většinou otec, jsme v běhu odpovídali. Pak následoval klidnější pochod na konečnou stanici trojky u elektrárny. Otec si ještě zaskočil do trafiky pro noviny a jeli jsme. Během této doby se stavěl Veletržní palác, ale nemám na to žádné zvláštní vzpomínky. Spíše si pamatuji, že když jsme podjeli u Výstaviště železniční trať, byla po pravé ruce vysloužilá továrna. Špinavými okny bylo vidět zaprášený transmisní rozvod a celek skýtal obraz marnosti a zbytečnosti. Kousek dále vlevo vykukovala z Veletržní ulice tramvaj číslo 6, která tam normálně končila. Byly to obstarožní tramvaje, které měly přívěsné vozy, většinou bývalé vozy koňky, a vyjížděly jen o veletržích a snad výstavách. Tehdy ovšem dojížděla až k výstavišti. Od „Krále železnic“ k mostu měla tramvaj prostor pro koleje jen pro sebe, tehdy to byla novinka. Než tramvaj zahнула na most, viděli jsme v místě nad dnešním tunelem osamělý, zaprášený a smutně vypadající vůz lanovky, který už tam několik let očekával svůj smutný konec. Po několika letech se na místě vozu a kolejí lanovky objevily široké, dřevěné, pohyblivé schody, které jsme hned s rodinou zašli vyzkoušet. Schody tam ale nevydržely dlouho. Železný Štefánikův most byl pěkný na pohled a trochu se houpal, když po něm pomalu jely tramvaje. Za mostem vlevo byla velká budova lázní, kterým se zřejmě po majiteli říkalo Kandertovy, majitel je ale pojmenoval Eliščiny lázně, jak bylo patrné z nápisů na fasádě. Budova byla zbořena roku 1940. Přes náměstí Republiky a Příkopy jsme se dostali na Václavské náměstí. Stál tu už palác Koruna, kde byl první jídelní automat. Původně to byly skutečně automaty, které tam prodávaly. Byly zasklené, a když si člověk vybral, vhodil minci a automat mu vydal třeba obložený chlebiček. Ale podnik v této podobě neprosperoval a neživé automaty byly nahra-

zeny rozumnější a v té době lacinou lidskou pracovní silou. Podniku však zůstal název automat a přenesl se (neoficiálně) na další samoobslužné jídelny, které se po Praze rychle množily. Jednou z nich byl automat v Černém pivovaru, který tam plní svou funkci dodnes. Mezitím tramvaj dojela doprostřed náměstí, kde jsme vystoupili a na rohu Jindřišské ulice čekali na tramvaj číslo 14. Jezdilo tam více linek, které by mne dovezly až ke škole, ale středoškolský předplatní lístek platil jen pro dvě linky, a to byly pro mě tramvaje číslo 3 a 14. V prvních letech jezdila čtrnáctka Myslíkovou ulicí, a tak jsem musel jít ještě přes polovinu Karlova náměstí pěšky. Pamatuji, že jsem mohl v primě jet jen s otcem na přední plošině, protože plošina byla otevřená, ale vypadnutí bránila těžká mříž. Při vystupování se musela nadzvednout a otevřít, a to jsem jako desetiletý primánek nezvládl. Musel jsem proto vystupovat jen vzadu. Ale brzy byly všechny plošiny zakryté.

Směrové tabulky udávaly na trati číslo 14 konečné zastávky Kobylisy a Santoška. O Santošce jsem se po delším hledání dověděl, že to byl starý dvůr, z kterého se zachoval pěkný sad. Jednou, když jsem měl odpoledne nějakou hodinu, jsem nasedl na tramvaj a jel na Santošku. Přejeli jsme Palackého most a tramvaj jela přes Smíchov do mně zcela neznámých končin. Při jedné zastávce odepnuli vlečňák a motorový vůz se samotný plahočil do kopce. A když nakonec zastavil, vrhl se konduktér na zadní plošinu na zadní ruční brzdu a začal s ní intenzivně točit. Totéž pochopitelně dělal i řidič na přední plošině.

Během školního roku v primě jsem začal se soustavným učením se na piano. Už dříve mě poněkud nesoustavně vyučovala maminka, znal jsem noty a hrál několik cvičení ze staré Kölerovy školy. Bylo to zřejmě dědictví po mamince. Otec mi dohodl hodiny u pana Hlucháně, který bydlel také ve starém domě U Pokorných, kde měl otec toho času kancelář. Myslím, že pan Hlucháň byl regenschori Na Slovanech. Moc jsem na piano doma necvičil, ale pan Hlucháň to nesl statečně a přehráli jsme Kölerovu školu a začali Lemoiny

etudy. Ale děda lhotecký se s panem Hlucháněm nějak nepohodl, a tak jsem musel změnit učitele. Maminka se domluvila s paní Chlupovou, že jejich syn má jako učitele posluchače z konzervatoře, který dochází do domu. (Profesor Chlup byl profesorem na filozofické univerzitě v Brně, kam jednou nebo dvakrát v týdnu dojížděl.) Tak pan Vaňura přibral i mě. Začali jsme Lemoinovými etudami, ale hlavní obtíž (pro mě) byla prstová cvičení a především držení ruky a prstoklad. Nepodařilo se mi souvisle zahrát 2–3 takty a za celý rok jsme přešli z Lemoina sotva 2–3 etudy. Naštěstí dále jsem u pana Vaňury nepokračoval, pan Vaňura měl asi pravdu, ale já jsem necvičil a hodiny byly pro mě jen utrpení. Chodil jsem pak do Kobylis do Hudební školy pana Svobody. Cvičil jsem stále málo (když vůbec), ale přešel jsem etudy Lemoinovy, Bertiniho a skončil u čtvrtého sešitu Czerneho Školy zběhlosti. Pan Svoboda pravil, že tím zpravidla u amatérů končí. Já jsem pak po několika letech na piano vůbec nehrál, až jednou, po několika letech, jsme byli s maminkou v Národním divadle na opeře Tannhäuser, já jsem si našel starý maminčin klavírní výtah z této opery a začal jsem sám hrát. Později jsem se snažil dosáhnout trochu pokroku bez učitele, dokonce jsem přešel většinu Cramerových etud a od té doby, pokud jsem mohl, jsem alespoň trochu hrál.

Nezmínil jsem se dosud o tom, jak v té době vypadalo okolí našeho gymnázia. Vedle školy byl nevelký dům s papírnickým Hradecký. Tam jsem si opatroval psací potřeby, na něž jsem byl velmi nepořádný. Tenkrát se ještě psalo převážně ocelovým perem zastrčeným do násadky. Pamatuji, jak jsem jednou ve škole psal perem, které jsem si přidržoval prstem k tužce, protože jsem neměl násadku. V dalším domě bylo knihkupectví a antikvariát. Tam vykupovali po konci roku učebnice za třetinu původní ceny a prodávali je za dvě třetiny. Tyto domy byly ještě v Resslově ulici. Co bylo přesně na rohu s Karlovým náměstím, nevím, rozhodně blízko stál starodávný dům U Šálků, pocházející z renesanční doby. Byla tam restaurace a více než starobylost domu mě zajímal nápis v okně hlásající, „Snídaně na vidličku“. Dům byl zají-

mavý tím, že se v něm odehrával děj Zvonečkové královny od Karoliny Světlé. Hrdinka románu vidí, jak se v noci, na místě, kde nyní stojí pomník Karoliny Světlé, koná poprava spiklenců, mezi nimiž je i její milý. Naneštěstí byl dům vysunutý kupředu, takže mezi domem a kolejemi tramvaje zbýval velmi úzký prostor pro chodník. Proto byl dům v roce 1939 zbořen. Od té doby je na parcelách zmíněných domů a ještě několika dalších trh a vchod do metra a uvažuje se o využití tohoto nesmírně cenného prostoru. Vedle budovy techniky byl starobylý Černý pivovar, ve kterém se kdysi skutečně vařilo pivo, ten byl zbořen roku 1933, což pamatuji. Jméno zdědila novostavba, kde je v přízemí samoobslužná jídelna. Myslím, že to byl po Koruně další „automat“.

Vápenný Podol

Od prvních prázdnin na gymnáziu, to je po absolvování primy, se Vápenný Podol, kde žil strýc (vlastně můj prastrýc, bratr babičky lhotecké), postupně stával naším prázdninovým domovem. První pohovor se konal na nádraží ve Vápenném Podole o rok dříve, když nás tam otec dovezl na výlet. Strýc nabídl našim, aby mě tam o prázdninách poslali. A tak pro mě strýc přijel do Troje. Ten den, kdy jsme se strýcem jeli do Podola, si pamatuji, jako by to bylo před rokem a nikoliv před 72 roky. Jeli jsme z Wilsonova nádraží rychlíkem. To vymyslel strýc, abych nemusel tak časně vstávat na osobní vlak, který jsme měli dohonit v Kolíně. V tu dobu už byla nejdůležitější pražská nádraží elektrifikována, a tak se s námi vydala na cestu elektrická lokomotiva. Brzy po výjezdu však začala lokomotiva stávkovat, až se zastavila natrvalo. Dlouho jsme čekali, až přijede ze stanice Libeň, horní nádraží parní lokomotiva, která tam na nás čekala. Musela se pak zbavit na nádraží elektrické lokomotivy a do Kolína jsme tak přijeli beznadějně pozdě, osobní vlak byl dávno pryč. Museli jsme čekat na další osobní vlak směr Pardubi-

ce a už jsme věděli, že nám ujede v Přelouči dopolední vlak do Podola a budeme muset čekat na večerní vlak. V Přelouči je nádražní hotel a proti nádraží restaurace, kam mě strýc vzal na oběd. Dodnes se pamatuji, že jsem měl k obědu uzené vepřové s knedlíkem. Pak jsme se dívali, jak sestavují vlak do Vápenného Podola. Byla to dosti komplikovaná záležitost, protože všechny vlaky na této trati byly smíšené, v podstatě nákladní s několika starými a malými osobními vozy. Připadalo mi směšné, že měly i první třídu. V té době byly třídy tři. Náš vlak odjížděl asi ve tři hodiny a v žádném případě není možné říci, že by jel rychle. Lokomotiva měla sériové číslo 400, což znamená, že měla čtyři spřažené (hnané) nápravy, nejvyšší rychlost pod 40 km za hodinu a třetí číslice udávala tlak na nápravu. Stejně lokomotivy jsem nikde u nás neviděl. Byly rakouské výroby a hodily se do horského terénu. Úsek mezi stanicemi Kostelec a Vápenný Podol měl největší stoupání v Čechách. Od mého známého železničáře v Podole vím, že se ukázaly tyto lokomotivy pro tuto trať nenahraditelné. Důvodem bylo to, že se uhlí u jiných lokomotiv pro šikmou polohu hrnulo ke dvířkům. Pomalá jízda byla působená tím, že se odepínaly nebo připínaly nákladní vagony. Možnost byla ve stanicích Choltice, Heřmanův Městec, Práchev. Nyní jezdí vlaky jen do Práchev, úsek mezi odbočkou a nádražím ve Vápenném Podole je zrušen včetně nádraží. Nedávno jsem tam byl a bylo mi to líto. Na budově nádraží stálo oznámení, že je k pronájmu.

Tomiškovi tehdy nebydleli v Podole, nýbrž v Nerozhovicích, které jsou osadou Podola. Jsou však několik set metrů od silnice a dům, ve kterém bydleli, byla bývalá hospoda. Patřila před první světovou válkou strýci, stála ovšem u silnice a prosperovala, protože teta Tomišková výborně vařila a jezdily tam prý v neděli kočáry z Chrudimi s panskými rodinami na oběd. Z Vápenného Podola to sem nebylo po staré silnici daleko. Vedla do kopce a z kopce přes oboru a to znamenalo dvakrát přelézt přelízku, to je schůdky přes plot. Nová, současná silnice oboru obchází, a je proto podstatně delší. Na kraji Podola, kde se nová a stará silnice dělily, sto-

jí domek, kde bývala kovárna mého pradědečka, tehdy však už existovala i kovárna pana Musila v centru Podola.

Toho dne jsme dorazili k tetě v podvečer. Měla pro nás zřejmě připravený oběd, protože jsme měli přijet poledním vlakem. Takže jsme se se strýcem krmili, když teta přiběhla, že venku je vichřice, v protilehlém sadu poletují utržené větve, tetiny úly padají a vítr je vláčí po zemi. Příští den jsme se v novinách dočetli, že vichřice nadělala hodně škod a že zahynul jeden člověk, myslím, že na jeho chatu padl strom. Tak jsem se hned seznámil s tetinou zálibou ve včelařství. V sadu měla asi 20 včelstev a další měla v oboře přítele lesníka. Teta měla včelařské knihy, a tak jsem se se včelařstvím alespoň teoreticky seznámil. Dověděl jsem se, že tehdy v nedávné minulosti se u nás nahrazovaly naše včely jižními včelami kyperskými a pak italskými vlašskými. Měly mít výtečné vlastnosti, ale u nás se vůbec neosvědčily. Zakládaly na plod velmi pilně, ale zásoby medu neukládaly. Mělo to nepříjemný důsledek, že u nás vymizely původní chovy adaptované na naše podmínky – byly to včely tmavé, dosti útočné a bodavé, které zakládaly málo na plod, málo se rojily, ale ukládaly hodně medu. O nové zavedení české včely pečoval ústav v dole u Prahy.

Další mojí zábavou bylo houbaření. Teta se v houbách vyznala a věděla, kam a kdy na ně jít. V Nerozhovicích jsem byl dvakrát nebo třikrát, pak strýc koupil dům rodiny Prágorových v centru Vápenného Podola. Byla to židovská kupcovská rodina, přestěhovali se myslím do Prahy. Zůstaly po nich vlastně dva domy, jeden se vchodem z hlavní cesty, druhý byl o několik metrů níže a otvíral se do vozové cesty, které se říkalo v Židovině. Ale co vím, už v ní žádná židovská rodina nebydlela. Tedy byly to původně dva domy, ale byly spojené a uvnitř se mohlo volně procházet. Prostory vzniklé spojením byly zřejmě používány jako sklady. Strýc je používal ke skladování a dosoušení lnu, kterého vypěstoval se státní podporou velké množství. Jinak jeho hlavní podnikání v té době byl odvoz vytěženého vápence z obecního dolu do vápenky. K tomu měl pár „rapů“, téměř černých, těžkých

a pěkných. Strýc je miloval a přál si, aby ho při pohřbu vezly přes obec při jeho poslední cestě. To se také stalo.

V té době se Vápenný Podol podobal obrovské vykotlané stoličce. Vápenec se kromě udaného nevelkého obecního lomu už netěžil. Teprve asi před deseti lety byla obrovitá jáma zavezena. Na druhé straně obrovské jámy byla část obce, dříve samostatná vesnice. Tam byl původní tomiškovský statek. Z něj pocházela babička lhotecká a strýc Tomiška. Strýc byl původně připravován jako dědic statku, připravoval se na jeho řízení na odborné škole ve Vídni. Ale jeho otec se v pokročilém věku ještě oženil a měl dva syny. Nakonec strýc o dědictví přišel a statek se dostal do cizích rukou. Strýc se snažil uplatnit své vzdělání jako nájemce dvora v Seči. S první ženou měl dceru Růženu, ale brzy se s ní rozvedl a snažil se dceru dostat, to se mu ale nepodařilo. Růžena si vzala obchodníka Pláška, který měl obchod s uhlím v Bratislavě. Tam jsem ji dvakrát navštívil, podruhé již s Bohunkou. Měla se k nám velmi pěkně a přátelsky. Strýc byl na vojně v Litoměřicích, kde se seznámil s tetou, se kterou se podruhé oženil.

Kromě houbaření a sběru lesních plodin (převážně do vlastních úst) jsem trávil čas sledováním ruchu na nádraží. Čekával jsem na polední vlak a sledoval jeho evoluce před odjezdem do Práchevic, kdy musel část cesty vozy tlačit. Vlak vypadal jako zvětšenina vláčku „U krále železnic“, ale byl přece jen poněkud větší. Nádraží končilo slepou kolejí zaříznutou do svahu, na kterém je obec. Připadalo mi směšné, že poslední kus kolejí byl od nádraží oddělen vrátky. Zřejmě to bylo myšleno jako místo na ukládání lokomotivy na noc a opatření, aby někdo lokomotivu neukradl. Profesor Charvát jednou mluvil o Vápenném Podole a toto opatření se mu také moc líbilo.

Na lyžích jsme se učili jezdit doma, chodili jsme s Pepšou na planinu směrem k Bohnicím. Úraz jsme měli jediný, a to za přítomnosti otce. Vyšli jsme si spíše jen na procházku, ale byl pěkný mráz. Možná, že to bylo v té mrazivé zimě 1929. Pepša si celou cestu na nic nestěžoval, ale když jsme

přišli domů, ukázalo se, že mu omrzlo jedno ucho. Bylo velmi zvětšené, bledé. Běželi jsme s ním k doktoru Fürtovi do Kobylis. Ten se nějak vymluvil nebo nebyl doma, ale otec se velmi zlobil. Šli jsme proto k doktoru Zelenkovi, který si otevřel ordinaci u konečné stanice tramvaje. Ten mu dal na ucho ichtyolovou mast. Zduření na každý pád vymizelo, ale vypadalo to hrozně. Ve Vápenném Podole jsme si zalyžovali lépe. Jezdili jsme z Bučiny, což je vrch nad Podolem. Nejedlo to sice moc rychle, ale bylo to příjemné.

Jeden čas vykupoval strýc v létě lesní plody a odesílal je do Prahy, do továrny na zpracování. V tom jsem mu pomáhal. Naučil jsem se jezdit na tetině dámském kole a rozvážel ceníky hlásající, za kolik se ovoce vykupuje.

Trochu nám tam chybělo koupání. Nedaleko v lese sice bylo koupaliště, ale zřídka v něm byla tak teplá voda, aby to bylo příjemné.

Vracím se k lyžování. Normální rekreační lyžování sestávalo z toho, že se sjížděl svah a pak se šlo vlastními silami nahoru. Zkoušely se kristiánky, kratičké slalomy a podobně. Takové typické víkendové ježdění jsme zažili s naším strýcem Edelsteinem, manželem otcovy sestry Adély. Byl to velmi hodný člověk, který jako Žid zahynul za války. Pozval nás na víkend do Krkonoš. V té době jezdily takzvané lyžařské rychlíky, které vyjížděly po poledni z Prahy. Byla to sestava normálních osobních vagonů, jeho rychlost spočívala jen v tom, že nestavěl a jel pokud možno přímo. Večer jsme skončili v Peci, kde jsme přespali a ráno jsme vyšli na hřeben, po hřebeni jsme došli na sjezd do Svobody nad Úpou, kde nás čekal náš rychlík. Jízdné bylo poměrně nízké, zpáteční lístek stál 50 Kč.

Krutá zima 1928–1929

Až do Nového roku 1929 byla zima sice tuhá, ale ještě v rámci normy. Ale v prvních třech měsících následujícího roku

ukázala svoje drápky. Napadalo tolik sněhu, že to v Praze nepamatují. Průchod od našich vrátek byl tak zasněžený, že i dospělému koukala ze sněhu jen hlava. Zjednodušený život měli jen převozníci. Upravili jen vstup na led a natáhli provazy, kudy se má chodit. V tramvajových vozech byla okna zamrzlá, což lákalo pasažéry, aby po nich psali. Vidět ven stejně nebylo. Některé nápisy byly vtipné a noviny měly rubriku, v níž je otiskovaly. Lidé chodili nabalení a objevil se nový prostředek proti omrznutí uší. Byla to látková „sluchátka“, nahoře spojená pružnou ocelovou páskou. Město mělo nesnáze s odklizením sněhu. Ale člověk si zvykne na všechno. Pamatuji se, jak šla maminka pro maso. Ptali jsme se jí, jak je venku, zda je veliký mráz. Maminka odpověděla: „Už je tam hnedle teplo, je jen minus deset stupňů.“ Jen přes Vltavu se maminka bála chodit. Nakonec jsme ji přemluvili, ona po váhání vstoupila na led, ozval se praskot a na led vyteklo trochu vody. Velmi se vylekala, ale nechala se od převozníka přemluvit, že nehrozí žádné nebezpečí, a řeku přešla.

Odchody ledu

Oblíbenou předjarní podívanou byl odchod ledu. U mostů, jezů a podobných překážek se hromadily ledové kry a tvořily zácpy, které hladinu řek nebezpečně zvedaly. Stává se to jistě i teď, ale ne tak pravidelně a s takovou intenzitou. Jeli jsme posázavskou lokálkou podél Vltavy a na druhém břehu byly nakupeny kry do výše několika metrů. K uvolnění ledové zácpy museli být povoláni vojenští pyrotechnici. Pamatuji, jak jsme se na odchod ledu dívali s maminkou v roce 1929 z nově otevřeného Libeňského mostu. Most jednak odstranil nepříjemné křížování s železničním přejezdem u libeňského dolního nádraží a vůbec o něco zkrátil cestu čtrnáctky z centra do Kobylis. Jezdila teď přes Těšnov kolem Denisova nádraží přes Hlávkův most a kolem jatek

na Libeňský most. Pamatuji ještě starý libeňský most, byl dřevěný a byl částečně postaven z materiálu z rozebraného štvanického mostu. Šel jsem po něm jen jednou a zdál se mi nekonečně dlouhý. V letech 1929–1931 byl postaven Jiráskův most, aby snížil nároky na poměrně úzký Palackého most. Předehrou stavby byla kampaň o směr mostu. Nejjednodušší a realizovaný směr vyžadoval odstranění Dientzenhoferova pavilonu na smíchovské straně. Pamatuji na celostránkový komiks v Lidových novinách, který navrhoval asi deset různých, pochopitelně nerealizovatelných řešení. Zajímavé bylo řešení tramvajové dopravy po nábřeží. Tramvaje jedoucí dolů Resslerovou ulicí odbočovaly do ulice Ditrichovy, nyní Gorazdovy, a zahýbaly na nábřeží ulicí Trojanovou nebo Morání. Pozoruhodné bylo, že v těchto ulicích byly koleje položeny na dláždění a byly spojeny jen ocelovými pásy. Tramvaje tam jezdily velmi pomalu, přesto drkotaly a rachotily na nerovném podkladu.

V roce 1931, když jsem byl v kvartě, byla otevřena zoologická zahrada v Troji. Pamatuji se, jak mě s bratrem otec ráno v neděli sebral, že se na to otevření půjdeme podívat. Ale u vchodu do zoo se téměř nic nedělo, žádné slavnostní otevření ani zástupy návštěvníků. Bylo tam jen několik nezaměstnaných trojských mladíků, které jsme znali od vidění a pro které byla zoo darem z nebe, protože jim přinesla zaměstnání. Když otec požádal o lístky, byli na rozpacích, až se jeden rozběhl a přinesl lístky, jaké se užívají v divadelních šatnách, bez jakéhokoliv textu. Tak jsme se konečně vydali dosavadní přímou cestou k prvnímu pavilonu. Nazval bych to spíše boudou. Byly tam lišky, vlk z Podkarpatské Rusi, orli a podobně. První pavilon byl relativně nedávno odstraněn. Na místě, kde stál, je tabulka udávající, že tam byl pavilon ptactva, ale to bylo až později. Jistě tam byla klec se lvicí Šárkou, ale nemám na ni konkrétní vzpomínku. Zoologická zahrada byla zpočátku velmi chudičká.

Příjemným následkem otevření zoo bylo, že do Troje začal jezdit městský autobus označený jako J. Byla to jedna ze tří tratí, které projížděly centrem města. Nevím přesně, kdy